श्री शनिमाहात्म्य

(शनि स्तोत्र, शन्यष्टक, नवग्रह स्तोत्रे, मारुती स्तोत्र, मारुती नमस्कार, शनि वरद स्तोत्र, मारुतीची आरती, शनिदेवाची आरती सहीत.)

@RadheyaD108

संपादक : संदीप गर्ग

: प्रकाशक :

त्रिवेणी प्रकाशन

माधवबाग, सी.पी. टँक रोड, मुंबई ४०० ००४.   किंमत २० रूपये

@RadheyaD108

श्री शनि माहात्म्य पाठ दर शनिवारी व साडेसाती दूर करण्याकरीता रोज करतात.

श्री शनि माहात्म्य

श्री गणेशाय नमः।। ॐ नमोजी गणनायका।। एकदंता वरदायका।।
स्वरूपसुंदरा विनायका। करी कृपा मजवरी।।१।। आता नमूं ब्रह्मकुमारी।।

@RadheyaD108

हंसारूढ वागीश्वरी। वीणा शोभे दक्षिण करीं।। विजयमूर्ति सर्वदा।।२।। नमन माझे गुरुवर्या।। सुखमूर्ति करूणालया।। नमूं संतश्रोतयांच्या पायां।। अभेद भेदा करूनी।।३।। आतां नमूं श्रीपांडुरंगा। यावें तुवां कथेचिया प्रसंगा। निरसूनि माझिया भवसंगा। करी कृपा मजवरी।।४।। गुजराथ भाषेथी कथा।। नवग्रहांची तत्त्वतां। ती ऐकतां एकचित्ता। संकट व्यथा न बाधती।।५।। आता उज्जनीनाम नगरीं। राजा विक्रम राज्य करी। तेथील चरित्राची परी। ऐका चित्त देऊनियां।।६।। कोणी एके दिवशीं प्रात:काळीं।। बैसली होती सभामंडळी। तेथें महापंडित त्या काळीं। लहान थोर बैसले।।७।। ऐसी सभा बैसली घनदाट। तेथें चर्चा निघाली सुभट।। म्हणती नवग्रहांत कोण श्रेष्ठ। सांगावे नीट निवडोनी।।८।। कोण्या ग्रहाची कैसी स्थिती।। कैसी पूजा कैसी मती।। कोण रूप कैसी गती। ऐसें यथार्थ सांगावे।।९।। ऐसें ऐकतांचि उत्तर।। पंडित सरसावले समोर।।काढोनि पुस्तकांचा संभार।। बोलती ते यथामतीनें।।१०।। प्रथम एक पंडित बोलिला।।रविग्रह तो असे भला।। जो लागे त्याच्या उपासनेला। त्यासी ग्रहपीडा

@RadheyaD108

न बाधे॥ ११॥ रवि तो सूर्यनारायण॥ जे नर झाले तत्परायण॥ त्यांची विघ्नें होती निरसन॥ महासामर्थ्य रवीचें॥ १२॥ आधि व्याधि दरिद्र॥ स्मरणमात्रेंचि होती दूर। मग उपासना करी जो नर॥ चिंतिले अर्थ सर्व पुरती॥ १३॥ रवि तो मुख्य दैवत। त्यावीण सर्वही जाणा व्यर्थ। नवग्रह आज्ञा पाळीत॥ ऐसा श्रेष्ठ ग्रह हा॥ १४॥ ऐकतां रवीची वार्ता॥ आणि इतर ग्रहांची कथा॥ तेणे निवारे सर्व व्यथा॥ ऐसे नवग्रहही समर्थ॥ १५॥ परी रवि असे महाबळी॥ सर्वांमाजी अतुर्बळी॥ प्रत्यक्ष दिसतो नेत्रकमळीं॥ तो हा सूर्यनारायण॥ १६॥ तंव दुसरा पंडित बोलत॥ सोमासी असे बळ अद्भुत। तो माळी असे म्हणवीत॥ वनस्पती पोषीतसे॥ १७॥ जयाचें आराध्य दैवत॥ शिव सांब कैलासनाथ॥ त्याच्या भाळी हा विलसत॥ म्हणोनि श्रेष्ठ जाणावा॥ १८॥ चंद्र वर्षे अमृतास॥ तृप्त करी सर्व देवांस॥ निशिराज महारुपस॥ षोडश कळा जयासी॥ १९॥ तो न गांजी कोणासी॥ अति सौख्यदाता सर्वांसी॥ सदासर्वदा निर्मळ मानसीं॥ धन्य जयाचें पूजन॥ २०॥ मग तिसरा पंडित बोलत॥ ऐक राया सुनिश्चित॥ मंगळ तो

@RadheyaD108

महासमर्थ॥ कथा ऐक तयाची॥२१॥ मंगळग्रह हा महाक्रूर॥ जैसी कां ते खड्गाची धार॥ तयाचा न कळे पार॥ सर्व ग्रहांमाजी वरिष्ठ हा॥२२॥ मंगळग्रह हा सोनार॥ क्रूरता जयाची अति थोर॥ परी तो पूजकासी कृपाकर॥ मंगल करी सर्वदा॥२३॥ गर्व धरुनि पूजा न करिती। मग तो खवळे उग्रमूर्ती॥ विलया जाय संतती संपत्ती॥ शेवटी नाश करी जीवित्वाचा॥२४॥ तोचि पूजकासी सदा प्रसन्न॥ सर्व अर्थ करी पावन॥ सर्व दुःख निरसून॥ अंतर्बाह्य संरक्षी॥२५॥ तव बोले चौथा पंडित॥ बुध असे महाबळवंत॥ बुधाचा प्रताप अद्भुत॥ सर्व ग्रहांमाजी॥ २६॥ बुध जातीचा असे वाणी॥ नवग्रहांत शिरोमणी॥ विघ्नें नासती तयाच्या पूजनी॥ सर्वानंद प्राप्त करी॥२७॥ बुध ज्यावरी कृपा करी॥ लक्ष्मीवंत त्यासी करी॥ ऐसा तो महापरोपकारी। बुधग्रह जाणिजे॥२८॥ बुधग्रह आहे ज्यास नीट॥ त्यास सर्व मार्ग सुचती सुभट॥ कोणत्या कार्यासही तूट॥ तो न करी कल्पांती॥२९॥ बुधाची बुद्धि भारी॥ कोणासी निष्ठुरता तो न करी॥ संसारचिंता हरी॥ प्राणिमात्राची॥३०॥ मग बोले पाचवा पंडित॥ गुरूचें

@RadheyaD108

सामर्थ्य असे अद्भुत॥ गुरु तो श्रेष्ठ सर्वांत॥ इंद्रादिदेवां समस्तां॥ ३१॥ गुरुज्ञानाचा न कळे पार॥ भाविकांसी तो करुणाकर॥ कर्माकर्मांचा करी चूर॥ भवभयव्यथेसी॥ ३२॥ दु:ख आणि दारिद्र्य रोग॥ स्मरणमात्रे होती भंग॥ नवग्रहांत महायोग्य॥ ऐसा गुरु जाणिजे॥ ३३॥ गुरु जातीचा असे ब्राह्मण॥ सर्वांत श्रेष्ठ असे वर्ण॥ सर्व देव करिती मान्य॥ गुरुवचनासी॥ ३४॥ गुरु असे ज्ञानाचा पुरा॥ तयाच्या साम्यासी नसे दुसरा॥ त्यापुढें नुरेचि थारा॥ कल्पनेचा कदाही॥ ३५॥ म्हणोनि करितां गुरुसेवा॥ मग ग्रहांचा कोण केवा॥ गुरु सर्वभावें भजावा॥ तेणें संतोष सर्व ग्रहांसी॥ ३६॥ शिव करी गुरुपूजनासी॥ तेथें पाड काय इतरांसी॥ ऐसा श्रेष्ठ जो सर्वांसी॥ आगमागम॥ ३७॥ तव सहावा पंडित बोलिला। शुक्रग्रह असे बहु भला॥ जेणें राक्षसां उपकार केला। संजीवनी मंत्रेकरोनी॥ ३८॥ शुक्र गुरु तो दैत्यांचा॥ त्रिभुवनीं धाक वाहती जयाचा॥ पार न कळे सामर्थ्यांचा॥ म्हणोनि श्रेष्ठ तो॥ ३९॥ शुक्राची शक्ती आहे फार॥ तो करी कर्माकर्मांचा चूर॥ विघ्ने पळती दूरच्या दूर॥ शुक्राचे नाम घेतां॥ ४०॥

@RadheyaD108

शुक्रपूजनी जे तत्पर।। त्यांच्या शौर्यासी नाही पारावार।। जो दिव्यदेही निरंतर।। एकाक्ष तो।। ४१।। आधि व्याधि दुःख दरिद्र।। स्मरणमात्रेचि होती दूर। सर्वाभीष्ट परिकर।। प्राप्त करी पूजका।। ४२।। नवग्रहांत शिरोमणी।। ज्याचा महिमा वर्णिजे पुराणीं।। मान्यता श्रेष्ठ सर्वांहुनी।। शुक्राची असे जाण पां।। ४३।। ऐसे हे सहा ग्रह ऐकोनि राजा।। तर्जनी मस्तक डोलवी वोजा।। म्हणे उत्तम कथिले काजा।। अखंडीत यांतें स्मरावें।। ४४।। आणिक ग्रह राहिले कोण।। सांगा पंडित हो निवडून।। कैसी त्यांची नामें खूण।। त्या मूर्तीसी बोलिजे।। ४५।। मग संकेतें बोले पंडित।। राहु आणि दुसरा केत।। हे उभयंता अति अद्भुत।। दैत्यकुळीचे असती।। ४६।। मातंग जातीचे दोन्ही।। दुष्ट क्रिया म्हणवोनी।। त्यांच्या दर्शनें चंद्रसूर्य गगनीं।। चळचळां कांपती।। ४७।। राहु पीडी चंद्रासी।। केतु तो सूर्यासी।। ग्रहण बोलिजे तयासी।। प्रत्यक्ष दृष्टीसी दिसतसे।। ४८।। प्राणिमात्र सर्व जन।। त्यांसी न सांडिती पीडेवीण।। परी केलिया पूजन स्मरण।। किंचित पीडा करितातीं।। ४९।। राहु महापीडक अनिवार माया।। तद्रूपचि केतू जाण

@RadheyaD108

राया ।। उभयतांची एक चर्या ।। पूजनस्मरणें संतोषती ।। ५० ।। सर्व ग्रहांपरीस अति क्रूर ।। जनांसी पीडा करिती फार ।। म्हणोनि पूजन स्मरण निरंतर ।। राहुकेतूचे करावे ।। ५१ ।। तंव नववा पंडित बोलत ।। शनिग्रह श्रेष्ठ अवघ्यांत ।। बलाढ्य होय अति अद्‌भुत ।। नकळे कळा तयाची ।। ५२ ।। तो ज्यावरी करी कृपा ।। त्यासी सर्व मार्ग असे सोपा ।। ग्रहदिक्पाळावर छापा ।। तया शनिग्रहाचा ।। ५३ ।। ज्यावरी तो कोपासी चढे ।। तयावरी नाना विघ्नें येती रोकडे ।। तयाचा संसार बिघडे ।। न राहे कल्पांती ।। ५४ ।। शनिदेव महाक्रोधी ।। ज्याचा पराजय नोहे युद्धीं ।। देवदानवां त्रिशुद्धी ।। दुःखदाता शनिदेव ।। ५५ ।। जो का भाविक सज्ञान नर ।। या ग्रंथाचा करी आदर ।। पूजन स्मरण निरंतर ।। त्यावर कृपा करी शनिदेव ।। ५६ ।। शनैश्चराची मूर्ति काळी ।। तो जातीचा होय तेली ।। चरण पंगु सुरत चांगली ।। पूजा करी काळभैरवाची ।। ५७ ।। त्याची दृष्टी पडे जयावर ।। करी तयाचा चकनाचूर ।। अथवा कृपा करी जयावर ।। तयासी सर्व आनंद प्राप्त होय ।। ५८ ।। दृष्टीचा ऐका चमत्कार ।। जन्मला जेव्हा शनैश्चर ।। तेव्हा दृष्टी पडली पित्यावर ।। तेणें कुष्ठ भरला

@RadheyaD108

सर्वांगी ॥५९॥ पित्याच्या रथीं होता तो सारथी॥ तो पांगुळा झाला निश्चिती॥ अश्वांचिया नेत्रांप्रती॥ अंधत्व आले तत्क्षणी॥६०॥ तेव्हा त्यांनी उपाय केले फार॥ तरी गुण न येचि अणुमात्र॥ जव दृष्टी फिरवी शनैश्वर॥ तव तिघेही आरोग्य जाहले॥६१॥ ऐसे ऐकतां राजा विक्रम॥ हांसूनि बोले सप्रेम॥ म्हणे पुत्र जन्मोनि काय काम। ऐसा अपवित्र जो॥६२॥ तो पुत्र नव्हे केवळ वैरी॥ जो उपजतांच ऐसे करी॥पुढें तो काय न करी॥ सांगा पंडित हो॥६३॥ ऐसें बोलिला हासोन॥ करी टाळी वाजवी गर्जोन॥ सभेसी विनोदवचन॥ म्हणे हा पुत्र कैसा हो॥६४॥ ऐसें बोलतां ते अवसरीं॥ कैसी वर्तली नवलपरी॥ ती ऐकावी आतां चतुरीं॥ चित्त देऊनियां॥६५॥ त्या समयी शनिदेव विमानीं॥जात होते बैसोनि॥ रायाचें वाक्य ऐकतां तत्क्षणी॥ विमान खाली उतरलें॥६६॥ अकस्मात येऊनियां सभेत॥ बैसले तेव्हां विमानासहित॥ तंव पहाते झाले सभापंडित॥ म्हणती आले शनिदेव॥६७॥ मग राव उठे झडकरोनी॥जाऊनी नमन करी चरणीं॥तंव टाकिला झिडकारोनी॥ शनिदेवानें॥६८॥ म्हणे तूं राजा ऐसा मस्त॥ टवाळी

@RadheyaD108

करीसी अद्भुत।। याचा चमत्कार क्षणांत।। दावीन पाहें आतांचि।।६९।। तूं फार करितोसी टवाळी।। नसतीच चढवली कळी।। तरी कन्याराशीस मुळी।। तुजला ग्रह मी आलो।।७०।। आतां पाहे माझा चमत्कार।। तूं नको करू गर्व फार।। ऐसें वदोनि अति सत्वर।। विमानारूढ पैं झाला।।७१।। तव तो राव लागे चरणासी।। म्हणे कृपा करावी दीनासी।। अन्याय घाली पोटासी।। कृपाळुवा शनिदेवा।।७२।। तरी तो न मानीच शनिदेव।। म्हणे मी तुज दाखवीन अनुभव।। तेव्हां मनीं खिन्न जाहला राव।। चिंता मानसीं फार करी।।७३।। मग म्हणतसे पंडितांला।। आम्ही महाग्रह उगाचि छळिला।। तो आतां कष्टवील आम्हांला।। तरी कैसे आतां करावे।।७४।। जें जें पुढें होणार।। म्हणोनि बुद्धि सुचे तदनुसार।। तरी जे असेल लिखिताक्षर।। तैसें आतां होईल।।७५।। राव दिलगीर जाहला मानसीं।। विसर्जन करी सभेसी।। जाता जाहला मंदिरासी।।काही अंतरी सुचेना।।७६।। करूनिया संध्यास्नान।।मग करीतसे भोजन।। तदनंतर करिता झाला शयन।। नावेक पलंगावरी।।७७।। ऐसें करितां एक मास।। जाहला राया विक्रमास।। मग काय

@RadheyaD108

वर्तलें त्या कथेस॥ तेंचि आता ऐकिजे॥७८॥ राया विक्रमासी आला शनी॥ बारावा अति क्रूर स्थानीं॥ जेणें त्रासिले बहुत प्राणी॥ अभाविकां पीडीतसे॥७९॥ तेव्हा पंडित बोलती वाचे॥ राया पूजन करी शनिग्रहाचें॥ साडेसात वर्षे नेमाचे॥ सामर्थ्य आहे जाणिजे॥८०॥ तुम्हीं विनोदें हांसला शनीसी॥ तरी तो कष्टवील तुम्हांसी॥ जो कां गांजितो त्रैलोक्यासी॥ तोचि हा महाग्रह जाणिजे॥८१॥ चित्त करोनियां एकाग्र। ऐकावा पूजेचा प्रकार॥ जेणे करोनी शनैश्चर॥ कृपा करील तुम्हांवरी॥८२॥ प्रथम करोनि औषधी स्नान॥ मग करावे प्रतिमेचें पूजन॥ अश्वाचा नाल घेऊन॥ त्याची प्रतिमा करावी॥८३॥ शास्त्रविधिपूजा निर्धार॥ मग तैलअभिषेक कर॥ मृत्तिकेच्या कुंभावर॥ त्याची स्थापना करावी॥८४॥ स्थापना झालिया जाण॥ पूगीफल ब्राह्मणासी देऊन॥ तेवीस सहस्र जप संपूर्ण॥ यथासांग करावा॥८५॥ जपसंख्या जाहलियावरी॥ चतुर्थांश हवन करी॥ हवन झालियाउपरी॥ दानें करावीं शनीचीं॥८६॥ मग जपकर्त्या ब्राह्मणासी॥ शनैश्चररूप मानूनि त्यासी॥ दक्षिणा देऊनि पूजेसी॥ प्रसन्नचि

@RadheyaD108

करावे ॥८७॥ मग करावें ब्राह्मणभोजन॥ यथाशक्ति द्यावे दान॥ ब्राह्मण तृप्त होतां पूर्ण॥ संतोष पावे शनिदेव॥८८॥ जेवीं रक्षी बाळकासी माता॥ तैसें रक्षी निजभक्ता॥ पंडित म्हणती राया समर्था॥ गोष्ट एवढी ऐकावी॥८९॥ राजा म्हणे पंडिताला॥ शनि न मानीच आम्हांला॥ तोचि मातापिता वहिला॥ रक्षी तोचि पैं जाणा॥९०॥ मग बोले विक्रम पंडितासी॥ तुम्हीं जावे आपुल्या गृहासी॥ जें होणार असेल ते निश्चयेंसी॥ घडूनि येईल न टळेचि॥९१॥ ऐसें बोलोनियां उत्तर॥ काय जाहला चमत्कार॥ चित्त करोनिया स्थिर॥ श्रवण करावें सर्वांही॥९२॥ असो मग कोणे एके दिवशीं॥ दोन प्रहरांच्या समयासी॥ कारवानवेषें उज्जनीसी॥ घोडे विकावया आला शनिदेव॥९३॥ रूप पालटोनि आपुलें॥ वारु विकावया आणलें। तंव तेथे गिऱ्हाईक पातले॥ रावही आला त्या स्थानी॥९४॥ तेव्हा किंमत पुसतसे रावो॥ तयासी म्हणे शनिदेवो॥ वारु फिरवूनि पाहा हो॥ मग कळेल मोल तयाचें॥९५॥ तेव्हां सारंगा वारु राव आणवीत॥ चाबुकस्वारासी वरी बैसवीत॥ तेणें घोडा फिरविला चौगानांत।

@RadheyaD108

अति उत्तम फिरतसे॥९६॥ तंव दुसरा घोडा अबलख॥ त्याचें मोल रुपये लक्ष एक॥ तो सोडूनि तात्काळीक॥ आणिला विक्रमापासीं॥९७॥ तंव त्या सौदागरें काय केलें॥ राया विक्रमासीच बैसविलें॥ घोडा फिरवितां राव बोले॥ अति उत्तम फिरतसे॥९८॥ तव त्या घोड्यासी कोरडा मारितां॥ घोडा उडाला गगनपंथा॥ पवनवेगें वारु जातां॥ महावनांत ते समयीं॥९९॥ अधिक कोरडा मारितां॥ तों तो अधिक जाय पंथा॥ घोर अवस्था होय चित्ता॥ केवीं वर्तले म्हणवोनी॥१००॥ दूरदेश अतिउजाडी॥ जेथें घोर वन महाझाडी॥ तेथें नदीच्या पैलथडी॥ घोडा जाऊनि उतरला॥१०१॥ तेथे राव उतरला खाली॥ तंव नवलपरी वर्तली॥वारु नाही नदी गुप्त झाली॥ झाडाझुडांसहित॥१०२॥ तेव्हा आश्चर्य वाटलें विक्रमासी॥ म्हणे ईश्वरी गति न कळे कोणासी॥ वारु आणि वनासी॥ काय विचार पैं जाहला॥१०३॥ तव अस्तासी पावला वासरमणी॥ अंधकार प्रवर्तला रजनी॥ पुढें मार्ग न दिसे नयनी॥ मग तेथेंचि पहुडला॥१०४॥ चार प्रहर गेलियावरी॥ उदयासी आला तमारी॥ मग तो एका नगराचा मार्ग

@RadheyaD108

@RadheyaD108

धरी।। राजा विक्रम आपण।।१०५।। तव तेथोनि चार योजने दूरी।। ताम्रलिंगा नाम नगरी।। तेथें जाता झाला ते अवसरीं।। हळू हळू पोंहोंचला।।१०६।। इकडे उज्जनीची कथा राहिली।। ती आतां पाहिजे श्रवण केली।। नगरजनें वाट पाहिली।। चार प्रहर रायाची।।१०७।। तेव्हा सौदागर म्हणे प्रधानासी।। वारु द्यावा आमुचा आम्हांसी।। कोणीकडे नेलें वारुसी।। राया विक्रमानें।।१०८।। तव पाहते झाले नगराबाहेर।। कोसी दो कोसी कोस चार।। परी कोठें न दिसे राजेश्वर।। मग चिंता प्रवर्तली।।१०९।। तेव्हा सौदागर म्हणे प्रधानासी।।सत्वर शोधोनि आणा रायांसी।। नाही तरी आम्हांसी।। पैका द्यावा वारूचा।। ११०।। तेव्हा प्रधानासी पडली चिंता।। मनी म्हणे कैंसे करावे आतां।। रायाचा शोध न लागे तत्वतां।। सौदागरे अडविले।।१११।। मग प्रधाने काय केले।। सौदागरासी बोलाविले। म्हणे वारुचे मोल काय वहिले।। तें सांगा आम्हांसी।।११२।। तयाने मोल सांगतांचि झडकरी।। मग पैका घातला तयाचे पदरी।। तेव्हा प्रधानासी पुसोनि सत्वरी।। जाता झाला शनिदेव।। ११३।। सौदागर गेलियापाठी।। मागे

@RadheyaD108

काय वर्तली गोष्टी।। नगरजन सर्व होती कष्टी।। देश पट्टणें धुंडिली।। ११४।। नगरीं झाली ऐसी परी।। इकडे राजा विक्रम काय करी।। तया तामलिंदापुर नगरी।। ग्रामामाजी प्रवेशला।।११५।। तंव तेथे व्यवहारी सावकार।। जातीचा वैश्य धनाढ्य थोर।। तेव्हां तयाचे दुकानावर।। राजा नावेक स्थिरावला।।११६।। सावकाराचे दुकानी।। विक्री होतसे द्विगुणी।। त्याणें भला माणूस जाणोनी।। आदर केला तयाचा।। ११७।। मग व्यवहारी बोले भावें।। तुम्हीं आतां मुखमार्जन करावे।। जातींचे कोण आम्हां सांगावे।। नाम ग्राम तुमचे पैं।।११८।। राजा म्हणे तया वैश्यासी।। आम्ही क्षत्रिय असों परियेसी।। आमुचा मुलूख दूर देशी।। क्षण एक येथे उतरलों।।११९।। मग सावकारें करविला पाक।। अति उत्तम षड्रसादिक।। भात पुऱ्या सांडगे देख।। करविले बहुत प्रकार।।१२०।। मग तो वैश्य म्हणे क्षत्रिया।। उठा वेगीं जेवावया।। भोजन करोनी लवलाह्या।। मग जावे सुखरुप।।१२१।। मग राव करी संध्यास्नान।। सत्वर सारिता झाला भोजन।। उत्तम प्रकारचें पक्वान्न।। सेवूनि तृप्ति पावला।। १२२।। तेव्हा वैश्य म्हणे

@RadheyaD108

@RadheyaD108

क्षत्रियासी।। सत्य सांगावे आम्हांसी।। मग विक्रमें यथार्थ कथिलें तयासी। तेव्हां तो निज अंतरी समजला।।१२३।। आतां त्या सावकाराची कन्यका।। नाम तिचे अलोलिका।। तिचा पण हाचि देखा।। इच्छिला वर वरावा।।१२४।। परी तिसी न मिळे इच्छावर।। वैश्य शोध करी निरंतर।। तंव हा विक्रम राजा परिकर। म्हणे यासी द्यावी कुमारीका।।१२५।। तेव्हां तो बोले कुमारिकेसी।।बाई उत्तम वर आणिला तुजसी।। आतां तू माळ घाली यासी। न करी अनमान।।१२६।। हा स्वरूपे आहे सुंदर।। बत्तीस लक्षणीं परिकर।। हा भाग्यवंत जाण वर।। यासी वरीं कुमारिके।।१२७।। तेव्हां कुमारी बोले पित्यासी।। तुम्ही बहुत वर्णिता यासी।।परि न भरतां मम मानसीं।। तववरी न वरीं त्यासी निर्धारी।।१२८।। आज पाहीन याचे लक्षण।।कैसें चातुर्य काय ज्ञान।। भाषणावरुनि प्रमाण।। सर्व कळो येईल।।१२९।। ऐसें वदतां झाली सांज।। तंव अस्तासी गेला भानुराज।। पित्यासी म्हणे महाराज।। पांथिकासी पाठवावे।।१३०।। मग वैश्य म्हणे क्षत्रियासी।। जावे निद्रा करावयासी।। अति रम्य चित्रशाळेसी।। तेथे सर्व विदित होईल।।१३१।। मग तो

@RadheyaD108

विक्रम उठोनि चालिला।। जेथें होती चित्रशाळा।। तेथे हंस मयूर कोकीळा।। नाना प्रकारचे लेपिले।। १३२।। चित्रें रेखिली बहुकुशलता।। वारु आणि गजरथा।। चित्रकारें चित्र रेखितां।। आळस काही न केला।। १३३।। पुढे पाहे राजा नयनीं।। तव अपूर्व मंचक देखिला तत्क्षणीं।। त्यावर पासोडा लेप दोन्ही।। अंथरुण घातलेसे।। १३४।। रत्नखचित सुरंग पलंग।। त्यावरी नाना परीचे रंग।। जाई जुई पुष्पें सुरंग।। सेज केली अति निगुती।। १३५।। वरती लोंबती मोतियांचे घड।। चांदवा करीतसे फडफड।। समया जळती धडधड।। चतुष्कोणी चार पैं।। १३६।। ऐसे पाहुनि राव झाला चकित।। म्हणे न कळे काय आहे वृत्तांत।। हा कोण देश कोणती गत।। होईल ती कळेना।। १३७।। कर्माच्या गति असती गहना।। जें जें होणार तें कदा चुकेना।। तें तें भोगल्याविण सुटेना।। देवांदिका सर्वांसी।। १३८।। तरी हे शनिदेवाचें छळण।। तेणे ही माया रचिली जाण।। आतां होणार ते होय आपण।। जो सर्वांसी पीडीतसे।। १३९।। ऐसा मनी करोनि विचार।। मग निद्रा करी राजेश्वर।। तया पलंगी साचार।। सावधान निजे अंतरी।। १४०।। नाना परींचे

@RadheyaD108

करी विचार।। बुद्धीचे तरंग अपार।।म्हणोनि निद्रा न ये साचार।। परी मुखआच्छादन केलेंसे।।१४१।। रायें केली ऐसी परी।। मग वैश्यकन्या काय करी।। पंचारती घेऊनि करीं।। आली रंगमहालाकारणें।।१४२।। तिने केला सर्व शृंगार।। गळां शोभती मोतियाचे हार। केशर कस्तुरी कर्पूर।। सुगंधद्रव्ये आणिली पैं।।१४३।। पायी पैंजण नेपुरें।। ती झणत्कार करिती गजरें।। पदकांसी जडिले दिव्य हिरे।। त्यांचे तेज फाकतसे।।१४४।। ती जैसी पुतळीच केवळ।। बत्तीस लक्षणी वेल्हाळ।। मृगनयना विशाळभाळ।। येऊनि उभी ठाकली।।१४५।। राव निद्रेचे मिष करून।। पलंगी पहुडलासे जाण।। तो न उठे ऐसें जाणोन।। मग कुमारी काय करी।।१४६।। चंदनपात्र घेऊनि हाती।। अलोलिका होय शिंपिती।। तरी जागा न होय नृपती।। कोणेही प्रकारेकरोनी।।१४७।। ऐसी एक प्रहर झाली कष्टी।। जागा न होय मग झाली हिंपुटी।। मुक्ताहार ठेवूनि खुंटी।। निद्रा करी सचिंत।।१४८।। तव निद्रा आली कामिनीसी।। मग राव उघडितां मुखासी।। विचार करी निजमानसी।। मी सत्त्वधीर म्हणवितों।।१४९।। परोपकारी माझे मन।। पापास

@RadheyaD108

भितों रात्रंदिन।। ही तवं कन्या असे जाण। कैसें भाषण करावें।।१५०।।ऐसा विचार करी निजमानसी।। तव तो निद्राभर कामिनीसी।। मग पाहता झाला चित्रांसी।। तेथे अपूर्व वर्तलें।।१५१।। चित्रीचा हंस निर्जीव।। परी तो काय करिता झाला लाघव।। खाली उतरोनी सावयव।। हाराची मोत्यें भक्षीतसे।।१५२।। राव पाहुनि झाला चकित।। मनी म्हणे हे आश्चर्यमात।। परी ही गोष्ट अनुचित।। दुःखदायक आपणांसी।। १५३।। जरी हार घ्यावा काढूनि।। तरी विरुद्ध जातसे निरसुनी।। परासी दुःख न द्यावे म्हणुनी।। बिरुद असें माझे हें।।१५४।। परंतु गोष्टी ही अघटित।। आपणांसी दुःख होईल प्राप्त।। ग्रहदशेचें मान सत्य।। परी हार न काढावा।।१५५।। ऐसा निश्चय राये केला।। इकडे सर्व हार हंसे गिळिला।। ते पाहून राव निजला।। कुमारिके शेजारी।।१५६।। तव उगवला असे दिन।। कुमारी उठली खडबडोन।। म्हणे हा पित्यानें वर आणिला जाण।। अतिमूर्ख नपुंसक।।१५७ ।। मनी क्रोध आला भारी।। उठोनि चालिली झडकरी।। तव ती हार पाहे खुंटीवरी।। तेथे काही दिसेना।। १५८।। हार न देखे कुमारिका।। ती म्हणे

@RadheyaD108

@RadheyaD108

पांथिका अविवेका॥ हार घेवोनि महाठका॥ निद्रा केली सुखरूप॥१५९॥ तरी हार देई माझा झडकरी॥ तुज पचणार नाही चोरी॥ ऐसिया गोष्टीने तुझी थोरी॥ राहणार नाही तत्त्वता॥१६०॥ तरी हार दे माझा मजप्रती॥ मग त्वां जावे आपुल्या पंथी॥ याची चर्चा झालिया निश्चिती॥ नाश होईल शरीराचा॥१६१॥ तव पांथस्थ म्हणे कुमारिका। हार नाही आम्हांसी ठाउका॥ येथे निद्रा केली म्हणोनि देखा॥ आळ घालिसी आम्हांवरी॥१६२॥ तवं ती कुमारी संतप्त मनी॥ पित्यासी सांगे तत्क्षणीं॥ म्हणे इच्छावर आणिला मजलागुनी॥ त्याचे लक्षण अति उत्तम॥१६३॥ तुम्ही ठक चोर आणिला घरा॥ तो तस्कर विद्येमाजी पुरा॥ तेणे चोरिले माझिया हारा॥ तरी तो मागूनि घेईजे॥१६४॥ तेव्हा वैश्य म्हणे पांथिकासी॥ तुज विश्राम दिधला कासयासी॥ तरी तूं कां हार घेऊनि बैसलासी॥ बरा झालासी उतराई॥१६५॥ उत्तम भोजन दिधलें देखा॥ आणि ही अर्पिली निजकन्यका॥ ऐसें असतां महामूर्खा॥ हें काय आचरलासी॥१६६॥ बराच फेडिला उपकार॥देई माझे कन्येचा हार॥मग त्वां जावे सत्वर॥आलिया

@RadheyaD108

पंथे ॥ १६७ ॥ तव राव म्हणे सावकारासी ॥ तुमचा हार नाहीं मजपाशी ॥ हा कर्मभोग ओढवला सायासी ॥ नसतेच विघ्न हें। १६८ ॥ तेव्हा सावकारासी क्रोध आला ॥ तेणे सेवकांसी हुकूम केला ॥ बंधन करावे या तस्कराला ॥ मार द्यावा निष्ठुरपणे ॥ १६९ ॥ यासी मारिल्यावांचून ॥ हार हस्तगत न होय जाण ॥ हा पक्का चोर म्हणोन ॥ ऐसे लक्षण पैं याचें ॥ १७० ॥ मग त्या सेवकीं धावून सत्वर ॥ बांधिला तो मुशाफर ॥ अतिशयें दिधला मार ॥ दया नाही अंतरी ॥ १७१ ॥ ते मारिती निष्ठुर होऊनी ॥ दया नाहीं अंत:करणीं ॥ मारा मारा ऐशा वचनीं ॥ वैश्य तेव्हां बोलत ॥ १७२ ॥ मार मारुनि केला जर्जर ॥ म्हणती हार देई गा सत्वर ॥ महानिर्दय निष्ठुर ॥ दया न ये कोणासी ॥ १७३ ॥ मग राव म्हणे वैश्यासी ॥ हार नाहीं गा आम्हापाशी ॥ कष्टवितोसी शरीरासी ॥ वृथाची जाण कासया ॥ १७४ ॥ तैं वैश्य म्हणे सेवकांला ॥ हा पक्का तस्कर नव्हे भला ॥ अद्यापि नाही कबूल आला ॥ मार खातो नि:शंक ॥ १७५ ॥ मग तो व्यवहारी काय करी ॥ जाऊनि रायाचे दरबारी ॥ राया चंद्रसेना श्रुत करी ॥ सांगे सकळ वर्तमान ॥ १७६ ॥ तें ऐकोनि

@RadheyaD108

राजेश्वर।। म्हणे आणावा तो तस्कर।। ऐसे वचन ऐकोनि सत्वर।। सेवकांची मांदी धावली।। १७७।। त्यांनी बंधन करोनि विक्रमासी।। आणिते जाहले रायापाशी।। मग प्रणिपात केला वेगेंसी।। सन्मुख उभा राहिला।। १७८।। मग राव बोले पांथिकासी।। हार आहे की तुजपाशी।। तो देई आता सावकारासी।। प्राण वांचवी आपुला।। १७९।। तंव विक्रम बोले वचना।।ऐक राया चंद्रसेना।। हार घेतला नाहीं जाणा।। असत्य न बोले कदाही।। १८०।। हाराचा सांगावा विचार।। तरी वृथा म्हणाल तुम्ही सर्व।। न घडे तोचि विचार।। घडला असे समर्थ।। १८१।। आम्हांसी ग्रह नाहीं सानुकूल।।नसतीच उत्पन्न होत कळ।। त्याची काय करून हळहळ।। होणार तें होतसे।। १८२।। बरें चोरी न करावी परंतु केली।। परी आता पाहिजे क्षमा केली।। सर्व अपराध पोटी घालीं।। कृपा करी महाराजा।। १८३।। ऐसें वचन ऐकता राजेश्वर।। क्रोधें संतप्त जैसा खदिरांगार।। गर्जना करोनि सत्वर।।काय बोलता जाहला।। १८४।। सेवकासी म्हणे उठा सत्वर।।तोडा याचे चरण कर।। टाकून द्या नगराबाहेर।। अन्न उदक न द्यावें।। १८५।। ऐसा रायाचा

@RadheyaD108

अविवेक।। मूढमती ते सकळिक।। नाहीं कोणीही भाविक।। यथा राजा तथा प्रजा।।१८६।। तरी रायाचे मुखी शनैश्वर।। सुचूं न दे काही विचार।। तोचि पीडा करी वारंवार।। दुःख देत रायातें।।१८७।। ऐसें चंद्रसेनाचें उत्तर ऐकोनि।।सेवक उठले झडकरोनी।। राया विक्रमासी चालिले घेऊनी।। तया नगराबाहेर।।१८८।। नेऊनियां नगरप्रदेशीं।। तोडिते झाले करचरणांसी।। अश्रु येती जनांच्या नयनांसी।। महासंकट ओढविलें।।१८९।। तेव्हां हात पाय चारी।। तोडिले त्याचे निष्ठुरी।। टाकोनि ग्रामाबाहेरी।। सेवक गेले सांगावया।।१९०।। मग राजा पुसे सेवकाला।।तो मेला किंवा वांचला।। त्याचा प्राण कोठें उरला।। ऐसें बोले उत्तर।।१९१।। मग सेवक म्हणती महाराज।। सत्वरचि प्राण जाईल सहज।। करचरणांवीण आत्मराज।। कैसें सुख पावेल।।१९२।। खाण्यावीण हैराण।। शरीरीं पीडा अतिदारुण।। तळमळ करी रात्रंदिन।। महादुःख होतसे।।१९३।। इकडे राजा विक्रम काय करी।। हातापायांचे दुःख भारि।। जैसा मत्स्य तळमळ करी।।उदकावीण जाण पां।।१९४।। कोणी येताती वाटसरु।। त्यांसी पाहतां येत गहिंवरु।। ते म्हणती हे

@RadheyaD108

@RadheyaD108

परमेश्वरु॥ कोण कष्ट या प्राणियासी॥१९५॥ जरी अन्न उदक कोणीं द्यावे॥ तरी रायें त्यासी दंडावे॥ ताडन बंधन करावे॥ऐसा धाक जनांसी॥१९६॥ ऐसे असता जाहला एक मास॥ अति दुःख होतसे विक्रमास॥ परी दया न ये कोणास॥ ग्रहदशा म्हणवोनी॥१९७॥ राव विक्रम शोक करी॥ म्हणे ग्रहा समर्था कृपा करीं॥ निष्ठुर न व्हावें निजांतरी॥ दया करी दीनास॥१९८॥ ऐसी करूणा भाकितां तये वेळीं॥ मग शनैश्चरासी कृपा आली॥ म्हणे याच्या सत्त्वाची न कळे खोली॥ सीमा झाली तत्वतां॥१९९॥ तरी पीडूं नये आतां॥ केली रायाच्या मनीं प्रेरकता॥ चंद्रसेन द्रवला चित्ता॥ म्हणे अन्नउदक देत जावें॥२००॥अन्नउदकाची आज्ञा जाहली॥ नगरजनांसी दया आली॥ ते आणोनि देती नित्यकाळी॥ कनवाळू कृपाळू जन॥२०१॥ अन्नउदकाचा होतसे सुकाळ॥ परंतु करचरणांवीण पांगुळ॥ त्या अति दुःखे होतसे विकळ॥ चैन न पडे क्षणभरी॥२०२॥ ऐशीं क्रमिली वर्षे दोन॥ तोंवरी दुःख सोशिले दारुण॥ ऐसें कर्मांचे विंदान॥ भोगिल्यावीण सुटेना॥२०३॥ तंव कोणे एके दिवशी॥

@RadheyaD108

तेलीण बैसोनि शिबिकेसी ।। जात होती सासुऱ्यासी ।। तया मार्गानें ।। २०४ ।। त्या तेलिणीचे माहेर ।। होते पैं उज्जनीनगरी ।। सासरें तामलिंदापुर नगर ।। ऐसें श्रोती जाणावें ।। २०५ ।। तेथील तेलियाने उज्जनीहूनी ।। स्नुषा आणिली मूळ करोनी ।। तंव ती त्या मार्गावरोनी ।। येत होतीं उभयतां ।। २०६ ।। तेव्हा त्या तेलिणीनें ।। पाहिले विक्रमाकारणें ।। मनीं म्हणे राजा कोणें ।। आणिलासे या स्थानीं ।। २०७ ।। मग ती खाली उतरोनी कामिनी ।। लागली विक्रमाच्या चरणीं ।। म्हणे हातांपायावांचोनी ।। कोण अवस्था शरीराची ।। २०८ ।। राजा अवलोकी तेलिणीकडे ।। बाई विजयी असोत तुझे चुडे ।। काय वृत्तांत ग्रामाकडे ।। तो सर्व सांग मज ।। २०९ ।। मग कामिनी म्हणे अहो राया ।। सर्व सुखी आहेत करूणालया ।। परी हे अवस्था तुमच्या देहा ।। काय म्हणोनी जाहली ।। २१० ।। राव म्हणे ऐक पतिव्रते ।। हा कर्मभोग जाण निरुतें ।। ग्रहदशा फिरली मातें ।। हे कर्तृत्व देवाचें ।। २११ ।। मग सर्व सांगितले तियेसी ।। जें जें वर्तलें ज्या समयासी ।। ते ऐकोनि म्हणे विक्रमासी ।। धन्य धन्य रे विधातिया ।। २१२ ।। मग ती तेलीण काय

@RadheyaD108

@RadheyaD108

करीत॥ रायासी शिबिकेमाजी बसवीत॥ आपुल्या गृहासी घेऊनि जात॥ अत्यादरें करोनिया॥२१३॥ तंव तो तेली कांपे थरथरा॥ म्हणे हे विघ्न आणिलें घरा॥ जरी श्रुत होईल राजेश्वरा॥ मग कैसें करावे आपण॥२१४॥ तेव्हा सुन म्हणे श्वशुरासी॥ हा विक्रमादित्य निश्चयेसी॥ धर्मनीती राज्य करी उज्जनीसी॥ परी हे दशा ग्रहाची॥२१५॥ हा माळवा देशीचा धनी॥ जैसा उकिरड्यांत पडला चिंतामणी॥ दैवें लाधला आपणालागूनी॥ म्हणोनि आला गृहातें॥२१६॥ मग तो तेली काय करी। राया चंद्रसेना श्रुत करी॥ आपण तस्कर टाकिला जो बाहेरी॥ हस्तपाद खंडोनी॥२१७॥ जरी आज्ञा होईल राजेश्वरा॥ तरी आणीन तया तस्करा॥ दया उपजली मम अंतरा॥ दीन अनाथ म्हणवोनी॥२१८॥ मग राव म्हणे भला रे भला॥ आणावें तया तस्कराला॥ प्रतिपाळ करीं वहिला॥ अन्नवस्त्र देऊनी॥२१९॥ ऐसा हुकूम केला रायानें॥ मग तेली आला घराकारणें॥ तेव्हा तेलीयासी विक्रम म्हणे॥ गोष्ट सांगतो ऐका ते॥२२०॥ मग राव म्हणे मेहतरासी॥ तुम्ही श्रुत न करावें कोणासी॥ विक्रम आहे मम गृहासी॥ ऐसें कोठें

@RadheyaD108

@RadheyaD108

न वदावें ॥ १२१ ॥ मग तो तेली म्हणे राजेश्वरा ॥ घाणा हांकावा माझिया घरा ॥ देईन मी अन्न आणि वस्त्रा ॥ ऐसा नेम पैं माझा ॥ २२२ ॥ मग विक्रम म्हणे तेलियासी ॥ धन्य तुझी बुद्धी ऐसी ॥ तुझा उपकार न फिटे आम्हांसी ॥ महासंकटी रक्षिलें ॥ २२३ ॥ ऐसे करितां काहीएक दिवस ॥ होते झाले विक्रमास ॥ तया तेलियाचे घरी रात्रंदिवस ॥ घाणा हाकीतसे ॥ २२४ ॥ तंव सात वर्षे परिपूर्ण झाली ॥ पुढे कथा कैसी वर्तली ॥ ते पाहिजे श्रवण केली ॥ एकाग्रचित्तेंकरोनियां ॥ २२५ ॥ मग कोणे एके दिवशी ॥ सायंकाळ झाली निशी ॥ घाण्यावर असतां विक्रमासी ॥ बुद्धी कैसी आठवली ॥ २२६ ॥ तो दीपरागाचा अवसर ॥ ध्यानांत आणी राजेश्वर ॥ राग आळवीतसे मधुर ॥ सुस्वर कंठेकरोनी ॥ २२७ ॥ रागउद्धार करिता प्रत्यक्ष ॥ दीप लागले लक्षानुलक्ष ॥ जैसी दीपावळीच देख ॥ प्रकाशमान नगरांत ॥ २२८ ॥ तंव एकस्तंभाच्या माडींत । राजकन्या अतिरूपवंत ॥ नामें पद्मसेना निश्चित ॥ बैसलीसे आनंदे ॥ २२९ ॥ तेव्हा तिने अवलोकिला प्रकाश ॥ मग पाचारिलें परिचारिकेस ॥ म्हणे कोणी

@RadheyaD108

केलें दीपोत्सवास।। शोध करोनी मज सांगा।। २३०।। दीपावळी तों आज नाहीं।। आणि लग्न ही नसे कोठेंही।। तरी हे आश्चर्य दिसतें कांही।। पाहुनि यावे सत्वर।। २३१।। इकडे दीपराग झाला संपूर्ण।। तेव्हा दीप मावळले मुळींहुन।। मग दुसरा श्रीरागनामेंकरून।। तेथे राग आळवीतसे।। २३२।। पद्मसेना पुसे परिचारिकेसी।। हा पुरुष रागज्ञानी विशेषीं।।।। राग आळवितो अति सुरसीं।। कोण्या स्थळीं पहा गे।। २३३।। याचा आणावा समाचार।। धुंडाळावे सकळ नगर।। जेथे असेल तो नर।। येथें आणा वेगेंसी।। २३४।। तेव्हा परिचारिका चौघीजणी।। नगरीं शोध करिती तत्क्षणीं।। तवं तो तेलियाच्या घरी घाणी।। हांकीतसे चौरंगा।। २३५।। त्या परतोनि राजकन्येसी सांगती।। कीं चौरंगा केला जो निश्चितीं। तो तस्कर तेलियाच्या गृहाप्रती।। घाणा हांकीत बैसला।। २३६।। तोचि करित आहे रागरंग।। परी स्वरूप दिसताहे बेढंग।। जैसे का शिमग्याचें सोंग।। ऐसियापरी दिसताहे।। २३७।। मग पद्मसेना म्हणे साचार। तरी घेऊनि या तो तस्कर।। जीवें भावें करीन भ्रतार।। वेध लागला अंतरी।। २३८।। परिचारिका म्हणती प्रमाण।।

@RadheyaD108

परी राया श्रुत करावें जाण।। म्हणजे न लागे दूषण।। शब्द न ये आम्हांवरी।। २३९।। तेव्हां पद्मसेना म्हणे तुम्हांस कायी।। तयासी येथे आणावें पाहीं।। मग रायासी श्रुत करीन लवलाहीं।। तुम्हीं मनी भिऊं नका।। २४०।। तेव्हा परिचारिका निघाल्या तेथुनी।। येत्या झाल्या तेल्याचे दुकानीं।। मग त्या तेलियासी पुसोनी।। तयासी घेऊनि चालिल्या।। २४१।। एकस्तंभाच्या माडीवरी।। तयासी नेलें पैं सत्वरीं।। मग त्यांते अवलोकून राजकुमारी।। परम अंतरीं संतोषली।। २४२।। मग ते वदे चौरंगासी।। तुम्ही रागज्ञानी अतिविशेषीं।। तरी आतां रागोद्धार करावा वेगेंसी।। जेणें तृप्त होती श्रवण हे।। २४३।। मग तो करी रागोद्धार।। यथान्याय गातसे सुस्वर।। कंठ त्याचा अति मधुर।। जैसा गंधर्व दुसरा।। २४४।। ऐसा राजकन्येच्या माडीवर।। रागरंग होतसे अपार।। तंव चंद्रसेन आपुल्या माडीवर।। ऐकता जाहला।। २४५।। मग राव पुसे परिचारिकेसी।। आजि कुमारिकेच्या महालासी।। रंग होतो दिवसनिशीं।। कोण कार्यासी सांग पां।। २४६।। मग दासी म्हणाती समर्था।। हा अन्याय आम्हांसी लाविता।। परी हे निजकन्येची अवस्था।।

@RadheyaD108

आम्हांकडे काय शब्द॥२४७॥ परंतु आमची एक विनवणी॥ येऊनि पाहावें निजनयनीं॥मग येईल कळोनी॥ सर्व अवस्था तेथील॥ २४८॥ पद्मसेनेचा विचार॥ आम्हां सांगता न ये साचार। म्हणोनि तेथें चलावे सत्वर॥ मग जे करणें तें करावें॥२४९॥ तंव त्या रायासी निद्रा आली॥ पुढें कथा कैसी वर्तली॥ ती पाहिजे श्रवण केली॥ एकाग्रचित्तेकरोनियां॥२५०॥ राजा विक्रम त्या माडीवर॥ बैसलासे चिंतातुर॥ तंव साडेसात वर्षे साचार॥ भरलीं शनिदेवाची॥२५१॥ राजा मनीं चिंता करीत॥ म्हणे केव्हा उज्जयिनीं होईल प्राप्त॥ क्लेश भोगिले अत्यंत॥परी कृपा न करी ग्रहस्वामी॥२५२॥ ऐसा राव चिंता करीत॥ तंव तेथे काय वर्तली मात॥ शनिदेव होऊनि कृपावंत॥ सन्मुख उभा ठाकला॥२५३॥ म्हणे ऐक राया विक्रमसेना॥ मज न ओळखसी अज्ञाना॥ अद्यापि अनुभव तव मना॥ आला किंवा नाहीं॥२५४॥ मग राव उठूं पाहे झडकरोन॥ परी ते नाहीत करचरण। तेव्हा तैसाचि भूमिशयन॥ लोटांगण घालीतसे॥२५५॥ तेव्हा शनि म्हणे राया विक्रमा॥ धन्य धन्य तुझा महिमा॥ आतां मी प्रसन्न राजोत्तमा॥

@RadheyaD108

इच्छा असेल ते माग॥ २५६॥ तव विक्रम सद्गद बोले वचन॥ म्हणे मनुष्यदेहा न पीडी जाण॥ हेचि द्यावे मज दान॥ कृपाळुवा शनिदेवा॥ २५७॥ म्यां दुःख सोशिलें अनिवार॥ ऐंसे प्राण्यासी नाहीं सोसणार॥ तरी तू कोणासी न पीडी साचार॥ हेचि मागणे शनिदेवा॥ २५८॥ ऐसे ऐकूनि शनिदेव॥ म्हणे धन्य धन्य तू विक्रम राव॥ परपीडेचा अनुभव॥ जाणतोसी निजांतरी॥ २५९॥ तूं न मागसी हात पाय॥ राजछत्रादि सुखोपाय॥ तरी तुज ईश्वर म्हणों यें॥ परदुःख निवारिसी॥ २६०॥ मग कृपा उपजली शनिदेवासी॥ रावासी करचरणादि रूपासी॥ पहिल्याहूनि अति विशेषीं॥ सुंदर काया पैं केली॥ २६१॥ मग राव शनिदेवाचे चरण धरी॥ म्हणे कृपाळुवा कृपा करि॥ हेचिं मागणें साचारी॥ न करी पीडा कोणासी॥ २६२॥ मग रायातें शनिदेव बोले॥ म्यां काय तुज दुःख दिधलें॥ दुःख गुरुनाथें पाहिले॥ ते कष्ट कोणे रीतीं॥ २६३॥ तुज दुःख दाविले किंचित॥ म्यां कैसे त्रासिले देवदैत्य॥ तें श्रवण करी निश्चित॥ गुरुपीडा अवधारीं॥ २६४॥ एके दिवशी प्रात:काळी॥ नमन केले गुरुमाऊली॥ मग हस्त

@RadheyaD108

जोडोनि ते वेळीं।। विनंती करी तयासी।।२६५।। अहो जी श्रीगुरुनाथा।। मी तुमच्या राशीस येतों आतां।। तरी मान्य करी कृपावंता।। साडेसात वर्षांतें।।२६६।। मग गुरु म्हणे गा मजसी।। तुम्ही कृपा करावी आम्हांसी।। न यावें आमुच्या राशीं।। घडी एक जाण पां।।२६७।। मग मी वदलों ते वेळां।। तुम्ही करतां माझा कंटाळा।। तरी मज थारा नाहीं दयाळा।। कोणी न करी मान्य मज।।२६८।। तरी पांच वर्षे मान्य करी।।अथवा अडीच वर्षे पदरी भरीं।। अडीच वर्षांची परी।। थोडकीच असे।।२६९।। परी ते न मानीच गुरु।। मग मी म्हणे न घडे निर्धारु।। पुन्हां मनीं केला विचारु।। कीं गुरुसी न गांजावें।।२७०।। गुरु केवळ माऊली।। सदा कृपेची करी साऊली। गुरुवचन न मानिता ये वेळी।। अध:पात प्राप्त होय।।२७१।। ते वेळा मी लागलों चरणीं।। विनंती करीत विनीत वचनी।। मी प्रसन्न तुज ग्रह शनि।। माग माग गुरुनाथा।।२७२।। तेव्हा गुरु म्हणे शनैश्चरा।। आम्हांवर कृपा करा।। न यावें आमच्या शरीरा।। हेचि आतां मागतसे।। २७३।। मग मी प्रसन्न जाहलों ते क्षणी।। साडेसात प्रहर येतों म्हणोनि।। तुम्ही मान्य न

@RadheyaD108

केल्या सर्व प्राणी।। न मानिती मजलागी।। २७४।। मग गुरुदेव म्हणे प्रमाण।। तरी सवा प्रहर येणें जाण।। ते म्यां मान्य केलें वचन।। मग आज्ञा दिधली गुरुनें।। २७५।। गुरु विचार करी निजमानसी।। स्नानसंध्यादि स्वकर्मासी।। करितां दवडीन सवा प्रहरासी।। मग तो शनि काय करील।। २७६।। ऐसा गर्व धरीला मनांत।। तो मज कळला वृत्तांत।। मग म्यां विचारलें चित्तांत।। काहीं चमत्कार दाखवूं।। २७७।। तंव ती आली ग्रहाची वेळ।। तेव्हां गुरु जाहला उतावेळ।। म्हणे मृत्यूलोकी गंगाजळ।। तरी स्नानालागी पैं जावें।। २७८।। शनिग्रहाची पडतां छाया।। तेव्हा पालटली गुरुची काया।। मग फकीरवेषें तया ठाया।। शनैश्चर पातला।। २७९।। तयापासीं खरबुजें होतीं दोन।। ती केलीं गुरुसी अर्पण।। मग गुरु हर्षयुक्त होऊन।। दोन पैसे देत तया।। २८०।। मग स्नान करोनि ते वेळीं।। धोत्रांत फळें बांधिली।। झारी शोभे करकमळीं।। चालिले ते मार्गानें।। २८१।। तंव पुढे दिसे एक नगरी।। तेथें काय जाहली परी।। राव प्रधान समसरी।। दोन पुत्र दोघांसी।। २८२।। ते उभयतां त्या दिवशीं।। गेले होते शिकारीसी।। दोन प्रहर झाले तयांसी।। वाट पाहे

@RadheyaD108

राजेंद्र।।२८३।। तंव ते येतां दिसेना।। इकडे उशीर जाहला भोजना।। तेव्हां सेवकांस केली आज्ञा।। धुंडूनि आणा दोघांसी।।२८४।। मग ते सेवक निघाले सत्वर।। लगबगां आले गांवाबाहेर।। तंव तो पुढे देखिला विप्र।। हातीं झोळी खरबुजांची।।२८५।। तंव शनैश्चरें केली माव।। फळाची मस्तकें जाहलीं सावयव।। सेवकीं ओळखिला ब्रह्मदेव।। म्हणती तुम्हांपासी काय आहे।।२८६।। ब्राह्मण म्हणे सेवकांसी।। खरबुजें घेतली फराळासी।। सेवक म्हणती रुधिरासी।। स्राव होतो दिसताहे।।२८७।। तू ब्राह्मण किंवा शूद्र।। वस्त्रांतून गळे रुधिर।। काय आहे तें सत्वर।। दाविजे पैं आम्हांसी।। २८८।। मग गुरु झाला भयभीत।। म्हणे हे अघटित काय वदत।। अधोदृष्टिं झोळी पाहत।। तव ते रुधिर प्रत्यक्ष।।२८९।। सेवक झोळी घेती हिरोन।। मग ते पाहती सोडोन।। तंव शिरकमळें निघाली दोन।। प्रधानराजपुत्राचीं।।२९०।। सेवक म्हणती रे चांडाळा।। महादुष्टा पतिता खळा।। ब्रह्मवंशी अमंगळा।। दया नाहीं तुज अंतरी।।२९१।। मग ते क्रोधयुक्त मानसीं।। बंधन करिती ब्राह्मणासी।। मारीत मारीत तयासी।। रायापाशीं

@RadheyaD108

आणिला ॥ २९२ ॥ रायासन्मुख उभा करून ॥ सेवक सांगती वर्तमान ॥ हा बाळहत्यारा ब्राह्मण ॥ यानें उभयतांसी मारिलें ॥ २९३ ॥ ऐकतांचि रायासी आली मूर्च्छना ॥ मनीं म्हणे कैसे केलें नारायणा ॥ एक पुत्र होता तोही मना ॥ नाहीं आला तुझ्या की ॥ २९४ ॥ ब्राह्मण नोहे हा काळ ॥ यानें गिळिला माझा बाळ ॥ तरी यासी नेऊन तत्काळ ॥ सुळावरी देईजे ॥ २९५ ॥ ऐसा हुकूम होता रायाचा ॥ सूळ करविला लोखंडाचा ॥ नेऊनि रोविला पैं साचा ॥ नगराबाहेरी ॥ २९६ ॥ तंव भृगूचिया मंदिरात ॥ वर्तमान झालें श्रुत ॥ तेव्हां एकचि वर्तला आकांत ॥ तो लिहितां ग्रंथ विस्तारेल ॥ २९७ ॥ परी राजपुत्राची कामिनी ॥ पतिव्रता लावण्यखाणी ॥ वार्ता ऐकतां तत्क्षणीं ॥ सती जावया सिद्ध जाहली ॥ २९८ ॥ आतां इकडे गुरुनाथासी ॥ घेऊनि गेले सुळापाशीं ॥ तेव्हां न सुचे काही गुरुसी ॥ ग्रहदशेनें वेष्टिलें ॥ २९९ ॥ मग गुरु वदे सेवकांला ॥ आता सुळीं न द्यावें आम्हांला ॥ दहा सहस्र रुपये तुम्हांला ॥ देतों क्षणभरी थांबावे ॥ ३०० ॥ दोन घटिका आम्हांसी ॥ सुळीं न द्यावे निश्चयेसी ॥ मग अवलोकावें नेत्रेसीं ॥ कैसें

@RadheyaD108

होईल तें।। ३०१।। ऐसें करुणाशब्द बोलतां तयां।। मग त्या सेवकांसी आली दया।। तेव्हां ते म्हणती दोन घटिका थांबोनिया।। मग देऊं सुळावरी।। ३०२।। ऐसें बोलतां जाण।। सवा प्रहर झाला परिपूर्ण।।। प्रधानराजपुत्र दोघेजण।। वारूंसहित पातले।। ३०३।। जेणें रायाशीं जाणविलें।। त्यांचे दरिद्र दूर केलें।। मग सेवकांसी आज्ञापिलें।। सुळीं न द्यावे ब्राह्मणा।। ३०४।। तेव्हां सेवक धांवले सत्वर।। येऊनि नगराबाहेर।। सांगितला समाचार।। सुळीं न द्यावें ब्राह्मणा।। ३०५।। मग तो आणिला रायापाशीं।। उभा राहिला सन्मुखेंसी।। आशीर्वाद देऊनियां रायासी।। आपुला वृत्तांत निवेदिला।। ३०६।। ऐकोनि राव झाला सद्गदित।। म्हणे मज नव्हते विदित।। मी दूषण लावोनि वधीत।। होतों तुम्हां गुरुराया।। ३०७।। धिक् धिक् हा संसार।। मी महापापी अनिवार।। केवढा केला अविचार।। राज्यमदेंकरोनियां।। ३०८।। तेव्हा सद्गदित झाला नृपती।। गुरुचरण धरिले प्रीतीं।। स्फुंदस्फुंदोनि रडे निश्चितीं।। मी अपराधी गुरुराया।। ३०९।। नेणतपणें जाहला अविचार।। तो क्षमा करी साचार।। मग हात धरोनि सत्वर।। सिंहासनी

@RadheyaD108

बैसविला ॥ ३१० ॥ मग गुरु म्हणे ऐक भूपाळा ॥ हा अन्याय नाहीं तुजला ॥ ही शनैश्वराची कळा ॥ दुःख दाविलें तयानें ॥ ३११ ॥ मग झोळी आणोनि पाहती ॥ तंव ती खरबुजेंच दिसती ॥ शिरकमळाची आकृती ॥ अदृश्य जाहली तत्काळ ॥ ३१२ ॥ असो रायें करविलें भोजन ॥ गुरुपंक्तीस बैसला आपण ॥ आणखीही दिव्य ब्राह्मण ॥ सर्वही तृप्ति पावले ॥ ३१३ ॥ मग गुरुसी वस्त्रे भूषणें ॥ दिधली राया भृगूनें ॥ तेव्हां आज्ञा घेऊनि गुरुनें ॥ प्रयाण केलें तेथोनि ॥ ३१४ ॥ मग शनिदेव आले गुरुपाशीं ॥ नमन केलें साष्टांगेंसी ॥ म्हणे वर्तूणक जाहली कैसी ॥ ती सांगावी गुरुनाथा ॥ ३१५ ॥ गुरु म्हणे बापा शनैश्वरा ॥ सवा प्रहरांत केला माझा मातेरा ॥ साडेसात वर्षे येतासी खरा ॥ तरी मग काय होते कळेना ॥ ३१६ ॥ तूं ग्रहांमाजी ग्रह श्रेष्ठ ॥ जीवांसी देसी बहुत कष्ट ॥ मी गुरु तुज अति श्रेष्ठ ॥ बरा उपकार फेडिला ॥ ३१७ ॥ असों जें जाहलें ते बरें झालें ॥ परी ऐसें कोणा न कष्टवी वहिलें । तुज शपथ माझी ये वेळे ॥ शनिग्रहा समर्था ॥ ३१८ ॥ मग शनिदेव म्हणे गुरुसी ॥ गर्व न धरावा मानसीं ॥ गर्व धरील त्या पुरुषासी ॥

@RadheyaD108

ऐसेच मी गांजीन॥ ३१९॥ गुरुजी तुम्हांस गर्व जाहला॥ म्हणोनि हा अपराध घडला॥ तरी क्षमा करा बाळकाला॥ अपराध पोटीं घालिजे॥ ३२०॥ मग शनि गेला शिवापाशीं। म्हणें आतां येतो तुम्हांसी॥ तवं शंभु म्हणे आम्हांसी॥ काय करीसी येऊनियां॥ ३२१॥ परी येशील तेव्हां सांगून येणें॥ ऐसें उभयतां झाले बोलणें॥ मग दुसरे दिवशीं शनिनें॥ येतों म्हणोनि सुचविलें॥ ३२२॥ शंकरे ऐकोनि वचनासी॥ क्षण एक लपला कैलासी॥ मग वदता झाला शनिसी॥ तुवां आमुचें काय केलें॥ ३२३॥ मग शनि म्हणे महादेवा॥ तुमचा धाक त्रिभुवनीं सर्वां॥ मजभेणें लपलाती देवाधिदेवा॥ हे काय थोडे असे॥ ३२४॥ ऐकोनि हास्य करी कैलासराज॥ म्हणे धन्य तुझें उग्र तेज॥ मग कृपा करून सहज॥ आज्ञा देत शनीला॥ ३२५॥ मग ग्रह आला रामचंद्रासी॥ वनवास भोगविला तयासी॥ आणि ग्रह येता सीतेसी॥ रावणें चोरुन पैं नेलें॥ ३२६॥ रावणाच्या मंचकाखालते॥ नवग्रह होते पालथे॥ त्यावरी मंचक ठेवूनि निरुतें॥ रावण पहुडे नित्यकाळी॥ ३२७॥ मग तेथें आले नारदमुनि॥ ते वदते झाले मजलागुनी॥ तूं

@RadheyaD108

ग्रहश्रेष्ठ महाअभिमानी।। ऐसी दशा तूमची।।३२८।। तरी येथें तुमचे काही न चाले।। गरिबासी कष्टवितां बळें।। हें सामर्थ्य नव्हे आगळे।। उगाचि पुरुषार्थ भोगितां।। ३२९।। मग शनि वदे नारदासी।। आम्ही पालथे ते सोईचे करविसी।। मग पाहें पराक्रमासी।। कैसा आहे तो दावीन।।३३०।। नारद म्हणे मी ऐसें करीन।। ऐसे बोलोनियां वचन।। मग रावणापाशीं जाऊन।। सांगे तयासी विचार।।३३१।। म्हणे ग्रह पालथे घालून।। मंचकी निद्रा करिसी रात्रंदिन।। तरी हे अनुचित असे जाण।। वैरियाच्या उरावरी पाय द्यावा।।३३२।। ते वचन रावणा मानलें।। मग पालथें ते सोईचे केले।। तंव तेथे काय वर्तलें।। तें परिसावें सज्जनीं।।३३३।। दृष्टी फिरवितां शनैश्चर।। षणमासांत सहपरिवार।। निर्दाळी श्रीरामचंद्र।। पुत्रपौत्रांसहित पैं।।३३४।। हरिश्चंद्रासी आला शनी।। बारावा अतिक्रूर स्थानीं।। पीडिता झाला कौशिकमुनी।। राज्यभ्रष्ट तो केला।।३३५।। पुढे अति दु:ख दिधले तयासी।। स्त्रीपुत्रादि घातले विक्रयासी।। सर्वे विकले डोंबासी।। तेथेंही जाचिलें बहुत।।३३६।। ऐसें कष्टविलें राजोत्तमा।। दमयंतीप्राणमनोरमा।।

@RadheyaD108

दुःख दिधलें हे विक्रमोत्तमा ।। पिडियेली दमयंती ।। ३३७ ।। ग्रह आला इंद्रराया ।। भोगिली गौतमाची जाया ।। भगांकित झाली सर्व काया ।। ऋषी शापेंकरोनियां ।। ३३८ ।। ग्रह आला चंद्रासी ।। स्पर्श केला गुरुपत्नीसी ।। कलंक लागला चंद्रासी ।। ऐसें झाले जाण पां ।। ३३९ ।। ग्रह आला वसिष्ठासी ।। क्षय झाला शतपुत्रांसी ।। तैसेच पीडिलें पराशरासी ।। मत्स्यगंधा भोगिली ।। ३४० ।। पांडव ग्रहदशा भोगीत ।। राज्य हरोनि गेले वनात ।। कौरवांचा क्षय केला क्षणांत ।। ग्रह येताचि तत्काळीं ।। ३४१ ।। तैसाचि श्रीकृष्णासी ग्रह आला ।। स्यमंतकाचा डाग लागला ।। तो कोणत्या कारणे निघाला ।। हरिविजयीं ती कथा ।। ३४२ ।। मग कृष्ण म्हणे शनैश्चरा ।। तूं महासमर्थ होसी खरा ।। सर्वत्रांसी तुझा दरारा ।। देवदानवादिकांसी ।। ३४३ ।। ऐसें देवादिकांसी त्रासिलें ।। त्यात तुला कांहीसे दुःख दिधले ।। किंचित चमत्कारासी दाविलें ।। समजावया तुजलागीं ।। ३४४ ।। मग विक्रम उठे झडकरी ।। साष्टांग नमस्कार करी ।। धन्य शनैश्चरा अवधारीं ।। पावन केलें मजलागी ।। ३४५ ।। आतां मी तुज अनन्यशरण ।।

@RadheyaD108

कृपा करीं अनाथालागून॥ हेचि द्यावें वरदान॥ न पीडी प्राणीमात्रासी॥ ३४६॥ मग शनि म्हणे विक्रमासी॥ धन्य तू परोपकारी होसी॥ परपीडा निवारितोसी॥ उपमा नाही तुजलागी॥ ३४७॥ तेव्हा प्रसन्न झाला शनैश्चर॥ रायासी देता झाला निजवर॥ हा ग्रंथ श्रवण पठण करी जो नर॥ तयासी पीडा न करीं मी॥ ३४८॥ भावें करितां श्रवण पठण॥ आदरें ग्रंथसंरक्षण॥ त्यासी रक्षीं मी रात्रंदिन॥ कृपा करीन सर्वथा॥ ३४९॥ जो कां श्रवण पठण न करी॥ आणि ग्रथांची हेळना करी॥ तया नराच्या शरीरीं॥ पीडा फार करीन मी॥ ३५०॥ श्रवणपठणाचा ऐका विचार॥ नित्य अथवा शनिवार॥ श्रवण पठण करी जो नर। उपोषणें अतिसंतोषे॥ ३५१॥ जरी न करवे उपोषणासी॥ तरी श्रवण करावे अहर्निशी॥ तेणें संतोष मम मानसीं॥ मग पीडा न करीन तत्त्वतां॥ ३५२॥ हें वचन माझें नेमस्त॥ विक्रमासी भाष देत॥ त्या नरासी मी भाग्यवंत॥ करीन जाण निधरिं॥ ३५३॥ ऐसा वर देऊनि रायासी। शनिदेव गेले निजस्थानासी॥ पुढे कथा वर्तली कैसी॥ ती श्रवण करावी श्रोतेहो॥ ३५४॥ राजकन्येच्या माडीवर॥ विक्रमासी भेटल्ले

@RadheyaD108

@RadheyaD108

शनैश्चर।। तेव्हां रायाचें दिव्य झालें शरीर।। जैसा सूर्य प्रगटला।। ३५५।। तंव चंद्रसेन राव आला।। पाहे तंव देखे विक्रमाला।। जैसा मदनाचा पुतळा।। तटस्थ जाहला मानसीं।। ३५६।। मग ते पद्मसेना राजकुमारी।। राया विक्रमाते वरी।। राव पुसे ते अवसरीं।। आपण कोण महाराज।। ३५७।। विक्रम वदे साचार।। मी तुमचा असे चोर।। श्रीपती वैश्य सावकार।। बोलवा आधीं तयासी।। ३५८।। तंव ते धावली सेवकांची मांदी।। वैश्य बसला होता गादी।। म्हणती बोलविलें रायें आधीं।। सत्वर तेथें चलावें।। ३५९।। वैश्य उठला झडकरोन।। येऊनि रायासी करी नमन।। राव म्हणे वैश्यालागून।। हाचि तस्कर होय कीं।। ३६०।। वैश्य म्हणे रायासी।। आतां चला मम मंदिरासी।। अवश्य म्हणोनि वेगेंसी।। चित्रशाळेसी पातले।। ३६१।। तंव चित्रींचा निर्जीव हंस।। जेणें गिळिलें होते हारास।। तो पुन्हां उगाळी सावकाश।। जैसा होता तैसाचि।। ३६२।। हार उगाळितां हंसानें।। तो पाहिला सर्वजनें।। हें आश्चर्य सकळांकारणें।। म्हणती हे अघटित।। ३६३।। मग तो वैश्य वाणी।। बहु संतोषला निजमनीं।। कन्या अर्पूनि चरणीं।। विक्रमाच्या

@RadheyaD108

@RadheyaD108

लागला ।। ३६४ ।। जन म्हणती अघटित कळा ।। निर्जीव लेपें हार गिळिला ।। दोष लाविला महापुरुषाला ।। तें आजि कळों आलें ।। ३६५ ।। चंद्रसेन पुसे विक्रमासी ।। आपण राहतां कोणे देशीं ।। कोण नाम कोणे वंशी ।। जन्म तुमचा सांगावा ।। ३६६ ।। तंव विक्रम म्हणे चंद्रसेना ।। काय पुससी विचक्षणा ।। मी असे उज्जनीचा राणा ।। नाम माझें विक्रम ।। ३६७ ।। ऐसे ऐकता राजेश्वर ।। घाली साष्टांग नमस्कार ।। म्हणे अन्याय घडला थोर ।। कृपा करीं दयाळा ।। ३६८ ।। तेव्हांच केलें असते श्रुत ।। तरी कष्ट का होते प्राप्त ।। न कळतां झालें अनुचित ।। त्यासी उपाय कायसा ।। ३६९ ।। विक्रम म्हणे राजेश्वरा ।। हा आमुच्या ग्रहदशेचा फेरा ।। पूजन न केलें शनैश्चरा ।। म्हणोनि कष्ट पावलों ।। ३७० ।। तव ग्रह नव्हता सानुकूळ ।। म्हणोनि तंव बुद्धि विकळ ।। आतां ग्रह झाला सानुकूळ ।। म्हणोनि ऐसें वदतोसी ।। ३७१ ।। असो रायानें सोहळा केला फार ।। फोडिलें द्रव्याचें भांडार ।। धर्म केला अपार ।। याचकजन संतोषती ।। ३७२ ।। मग तो तेली बोलाविला ।। विक्रमें तयासी नमस्कार केला ।। एक देश तया देवविला ।। सुखी केला तये वेळीं ।। ३७३ ।। चंद्रसेन

@RadheyaD108

हर्षभरित।। म्हणे मम भाग्यासी नाही अंत।। विक्रम जोडला जामात।। धन्य मी एक संसारी।। ३७४।। ऐसें करिता एक मास।। झाला राया विक्रमास।। मग पुसोनियां चंद्रसेनास।। आज्ञा मागतसे नृपती।। ३७५।। मग चतुरंग दळ सिद्ध करून।। हत्ती घोडे दासदासी जाण।। देश पट्टणें ग्राम देऊन।। जामातासी बोळविलें।। ३७६।। तंव त्या सावकारें आपण।। नाना वस्तु अनर्घ्य रत्न।। विक्रमासी देऊन।। बोळवण केली कन्येची।। ३७७।। असो सर्व घेऊनि दळभार।। उज्जनीसी आला राजेश्वर।। नगर शृंगारिलें सत्वर।। अति आनंद होतसे।। ३७८।। मग सुमुहूर्त पाहूनी।। विक्रम बैसविला सिंहासनीं।। याचक तृप्त केले दानीं।। चिंता चित्ती असेना।। ३७९।। मग हे शनैश्चरव्रत।। राजा विक्रम आचरित।। पीडा गेली समस्त।। शनिप्रसादेंकरोनि।। ३८०।। ही महाराष्ट्रभाषेची कथा।। परी अर्थाविषयीं नाहीं न्यूनता।। यथामति वर्णिली तत्त्वतां।। श्रवण करा भाविक हो।। ३८१।। हा ग्रंथ करितां श्रवण।। सकळ विघ्नें जाती निरसून।। ग्रहपीडा अति दारुण।। न बाधे कदा कल्पांती।। ३८२।। ऐकता कथा नवग्रहांची।। येणें पीडा

@RadheyaD108

निवारे क्लेशाची।। वार्ताही नुरे दुःखाची।। कृपा करिती ग्रह सर्व।। ३८३।। श्रवणपठणीं निदिध्यास।। लेखक पाठक सर्वांस।। ग्रंथ संरक्षी तयास।। क्लेश विघ्नें न बाधती कदा।। ३८४।। ही शनैश्चराची ख्याती।। केवळ शनैश्चराची मूर्ती।। अहर्निश जे कां ध्याती।। त्यांसी संरक्षी शनिदेव।। ३८५।। सकळ दुःख दरिद्र।। येणें निरसेल समग्र।। भावें श्रवण करिता साचार।। फळ प्राप्त तयासी।। ३८६।। म्हणे तात्याजी महिपती।। हे प्रीती पावो शनैश्चरापती।। कृपाळू तो उग्रमूर्ती।। निर्विघ्न करी सर्वांसी।। ३८७।। इति श्रीशनैश्चराची कथा।। त्याचा तोचि वदविता।। आपुली तो मायिक वार्ता।। करविता श्रीपांडुरंग।। ३८८।। इति श्रीशनैश्चरमाहात्म्यं संपूर्णम्।। शुभं भवतु।।

शनियंत्र

शेजारी दिलेले शनियंत्र तयार करून ते अनुष्ठानाने सिद्ध करून घ्यावे आणि साडेसातीच्या काळात नित्य पूजेत ठेवावे. ह्या यंत्रपूजनाने साडेसातीची तीव्रता कमी होते. यंत्राची स्थापना शनिवारी करावी.

श्री शनियंत्र

१२	७	१४
१३	११	९
८	१५	१०

@RadheyaD108

शनिचे मंत्र

१) सूर्यपुत्रो दीर्घदेहो विशालाक्षः शिवप्रियः। मन्दचारः प्रसन्नात्मा पीडां हरतु मे शनिः।
२) नीलांन समाभासं रविपुत्रं यमाग्रजम्। छायामार्तण्डसंभूतं तं नमामि शनैश्चरम्।।
३) ॐ शं शनैश्चराय नमः। ४) ॐ प्रां प्रीं प्रौं सः शनैश्चराय नमः।
५) ॐ खां खीं खौं सः शनैश्चराय नमः। ६) ॐ नमो भगवते शनैश्चराय सूर्यपुत्राय नमः।

शनीच्या पीडापरिहारासाठी नीलमणी धारण करावा, पाण्यामध्ये हळद घालून त्या पाण्याने तैलाभ्यंगपूर्वक स्नान करावे किंवा तीळ, उडीद, कंगु, गंध, पुष्प यांनी युक्त असे पाणी लोखंडाच्या पांड्यात घेऊन त्या पाण्याने स्नान करावे.

@RadheyaD108

शनीचे दाने

नीलमणी, उडीद, तिळाचे तेल, तीळ, कुळीथ, म्हैस, लोखंड, काळ्या रंगाची गाय, काळी वस्त्र, घागडा, तेलमिश्रित अन्न.

शनिच्या दानाचा मंत्र

यः पुनर्नष्टराज्याय नलाय परितोषितः। स्वप्ने ददौ निजं राज्यं स मे सौरिः प्रसीदतु।।
नमोऽर्कपुत्राय शनैश्चराय नीहारवर्णाज्जनमेचकाय। श्रुत्वा रहस्यं भव कामदस्त्वं फलप्रदो मे भव सूर्यपुत्र।।

@RadheyaD108

अथ शनिस्तोत्रम्

श्रीगणेशाय नमः।। अस्य श्रीशनैश्चरस्तोत्रस्य दशरथ ऋषिः।। श्रीशनैश्चरो देवता।। त्रिष्टुप् छंदः।। शनैश्चरप्रीत्यर्थं जपे विनियोगः।। दशरथ उवाच।। कोणोऽन्तको रौद्रयमोऽथ बभ्रुः कृष्णः शनिः पिङ्गलमन्दसौरिः।। नित्यं स्मृतो यो हरते च पीडां तस्मै नमः श्रीरविनंदनाय।। १।। सुरासुराः किंपुरुषा मृगेंद्रा गंधर्वविद्याधरपन्नगाश्च पीड्यन्ति सर्वे विषमस्थितेन तस्मै०।। २।। नरा नरेन्द्रा पशवो मृगेन्द्रा वन्याश्च ये कीटपतंगभृंगाः।। पीड्यंति सर्वे विषमस्थितेन ।। तस्मै०।। ३।। देशाश्च दुर्गाणि वनानि यत्र सेनानिवेशाः पुरपत्तनानि।। पीड्यन्ति सर्वे विषमस्थितेन तस्मै०।। ४।। तिलैर्यवैर्माषगुडान्नदानैर्लोहेन नीलाम्बरदानतो वा। प्रीणाति मंत्रैर्निजवासरे च तस्मै०।।५।। प्रयागकूले यमुनातटे

@RadheyaD108

@RadheyaD108

सरस्वतीपुण्यजले गुहायाम्॥ यो योगिनां ध्यानगतोऽपि सूक्ष्मस्तस्मै नमः॥६॥ अन्यप्रदेशात् स्वगृहं प्रविष्टस्तदीयवारे स नरः सुखी स्यात्। गृहाद्गतो यो न पुनः प्रयाति तस्मै०॥७॥ स्रष्टा स्वयंभूर्भुवनत्रयस्य त्राता हरीशो हरते पिनाकी॥ एकस्त्रिधा ऋग्यजुसाममूर्तिस्तस्मै०॥८॥ शन्यष्टकं यः प्रयतः प्रभाते नित्यं सुपुत्रैः पशुबांधवैश्च॥ पठेत्तु सौख्यं भुवि भोगयुक्तः प्राप्नोति निर्वाणपदं तदन्ते॥९॥ कोणस्थः पिंगलो बभ्रुः कृष्णो रौद्रोऽन्तको यमः॥ सौरिः शनैश्चरो मन्दः पिप्पलादेन संस्तुतः॥१०॥ एतानि दश नामानि प्रातरुत्थाय यः पठेत्॥ शनैश्चरकृता पीडा न कदाचिद्भविष्यति॥११॥

@RadheyaD108

अथ शन्यष्टकप्रारंभः

नमो सूर्यसुता तुझी धन्य कीर्ती। न चाले वर्णितां स्तब्ध होती॥ लिलानाटकी अंत ना पार माया। अहा धन्य तुझी शनिदेवराया॥१॥ आली स्वारी ती गोचरी दृष्टीठायीं। सखे सोयरे इच्छिती दुष्टताही। धना हानि होती नसे कांही माया। अहा धन्य०॥२॥

@RadheyaD108

जनीं मान्य तें लौकिकीं द्वेष वाढे। कुडें पावडें येति अंगासि गाडें। न मीटे कधीं यत्न जातांति वायां। अहा धन्य०॥ ३॥ नसे कोठें कांही मना जो सुवारा। पडें अंतरी येऊनी दुःखभारा। करू इच्छितां गोष्ट जाते अपाया। अहा धन्य०॥४॥ कुटुंबात जी प्रिय होती जिवांची। तींही फिरली दुष्ट झालीं मनाचीं। नसे तोचि घेती मनामाजिं थाया। अहा धन्य०॥५॥ नसे चैन कांही उदासी मनातें। तुझ्यावाचुनी कोण दे शांति त्यातें। नको क्लेश दावूं करी पूर्ण छाया। अहा धन्य०॥६॥ उठे चित्तिं चिंता जिवा रोग लागे। झटे झोंबटे लागतां पाठिमागे। अहोरात्र तो त्रास वाटे जिवा या।अहा धन्य०॥७॥ अबाधीत लीला तुझी कोण वाणी। चमत्कार तो दाविला शूळपाणी। गिरीकंदरी लावलेसी फिराया।अहा धन्य०॥८॥ कथा ऐकिली सर्वही विक्रमाची। आली त्यापरी संधि वाटे अतांची। महासंकटे येति कंठी भिडाया।अहा धन्य०॥९॥ फुटे छाति ते ऐकतां साडेसाती। आतां ती आली माझिया कर्मपातीं। कृपावंत तूं हात दे गा तराया। अहा धन्य० ॥ १० ॥ किती दुःख सांगू नसे पार याला। नसे थार कोठे बसाया मनाला। कृपाळूपणें पाहिं तूं होय वाली। प्रीतीने पदी रुंजि रखमाजि घाली ॥११॥

@RadheyaD108

नवग्रहांची स्तोत्रे

१) नवग्रहस्तोत्रम्-१

आदित्यश्चन्द्रमा भौमो विधुपुत्रो बृहस्पतिः। शुक्रःशनैश्चरो राहुः केतुः सूर्यस्य पीडकः॥
एते नवग्रहा नित्यं मां रक्षन्तु भयापहाः। परमेश्वरस्य ये दूता नानाकर्मप्रचोदकाः॥

२) नवग्रहस्तोत्रम् (ग्रहशांतिमंत्रजप संख्या) - २

१) सूर्यःजपाकुसुमसंकाशं काश्यपेयं महाद्युतिम्। तमोऽरिं सर्वपापघ्नं प्रणतोऽस्मि दिवाकरम्॥
(जपसंख्या ७ हजार)

@RadheyaD108

२) चंद्रःदधिशंखतुषाराभं क्षीरोदार्णवसंभवम्। नमामि शशिनं सोमं शंभोर्मुकुटभूषणम्
(जपसंख्या ११ हजार)

३) मंगळःधरणीगर्भसंभूतं विद्युत्कांतिसमप्रभम् कुमारं शक्तिहस्तं तं मंगलं प्रणमाम्यहम्॥
(जपसंख्या ११ हजार)

४) बुधःप्रियंगुकलिकाश्यामं रूपेणाप्रतिमं बुधम्। सौम्यं सौम्यगुणोपेतं तं बुधं प्रणमाम्यहम्॥
(जपसंख्या ४ हजार)

५) गुरुः देवानां च ऋषीणां च गुरुं कांचनसन्निभम्। बुद्धिभूतं त्रिलोकेशं तं नमामि बृहस्पतिम्॥
(जपसंख्या १९ हजार)

@RadheyaD108

६) शुक्रः हिमकुन्दमृणालाभं दैत्यानां परमं गुरुम्। सर्वशास्त्रप्रवक्तारं भार्गवं प्रणमाम्यम्॥
(जपसंख्या १६ हजार)

७) शनिः नीलांजनसमाभासं रविपुत्रं यमाग्रजम्। छायामार्तंडसंभूतं तं नमामि शनैश्चरम्॥
(जपसंख्या २३ हजार)

८) राहुः अर्धकायं महावीर्यं चंद्रादित्यविमर्दनम्। सिंहिकागर्भसंभूतं तं राहुं प्रणमाम्यहम्॥
(जपसंख्या १८ हजार)

९) केतुः पलाशपुष्पसंकाशं तारकाग्रहमस्तकम्। रौद्रं रौद्रात्मकं घोरं तं केतुं प्रणमाम्यहम्॥
(जपसंख्या १७ हजार)

इति व्यासमुखोद्गीतं यः पठेत्सुसमाहितः॥ दिवा वा यदि वा रात्रौ विघ्नशांतिर्भविश्यति॥१०॥ नरनारीनृपाणां च भवेद् दुःस्वप्ननाशनम्॥ ऐश्वर्यमतुलं तेषामारोग्यं पुष्टिवर्धनम्॥११॥ ग्रहनक्षत्रजाः पीडास्तस्कराग्नि-समुद्भवाः॥ ताः सर्वाः प्रशमं यान्ति व्यासो ब्रूते न संशयः॥१२॥

@RadheyaD108

३) नवग्रहपीडाहरस्तोत्रम्

श्रीगणेशाय नमः॥ ग्रहाणामादिरादित्यो लोकरक्षणकारकः। विषमस्थानसंभूतां पीडां हरतु मे रविः॥ १ ॥ रोहिणीशः सुधामूर्तिः सुधागात्रः सुधाशनः॥ विषमस्थानसंभूतां पीडां हरतु मे विधुः॥ २ ॥ भूमिपुत्रो महातेजा जगतां भयकृत्सदा। वृष्टिकृद् वृष्टिहर्ता च पीडां हरतु मे कुजः॥ ३॥ उत्पातरूपो जगतां चन्द्रपुत्रो महाद्युतिः॥ सूर्यप्रियकरो विद्वान्पीडां हरतु मे बुधः॥४॥ देवमंत्री विशालाक्षः सदा लोकहिते

@RadheyaD108

रत: ।। अनेकशिष्यसंपूर्ण: पीडां हरतु मे गुरु: ।। ५ ।। दैत्यमंत्री गुरुस्तेषां प्राणदश्च महामति: ।। प्रभुस्ताराग्रहाणां च पीडां हरतु मे भृगु: ।। ६ ।। सूर्यपुत्रो दीर्घदेहो विशालाक्ष: शिवप्रिय: ।। दीर्घचार: प्रसन्नात्मा पीडां हरतु मे शनि: ।। ७ ।। महाशिरा महावक्त्रो दीर्घदंष्ट्रो महाबल: ।। अतनुश्चोर्ध्वकेशश्च पीडां हरतु मे शिखी ।। ८ ।। अनेकरूपवर्णैश्च शतशोऽथ सहस्रश: ।। उत्पातरूपो जगतां पीडा हरतु मे तम: ।। ९ ।।

श्री मारुतीस्तोत्र

भीमरूपी महारुद्रा वज्रहनुमान मारुती। वनारी अंजनीसुता रामदूता प्रभंजना ।। १ ।। महाबळी प्राणदाता सकळा उठवी बळें। सौख्यकारी दुःखहारी धूर्त वैष्णव गायका ।। २ ।। दीन-नाथा हरीरूपा सुंदरा जगदंतरा। पातालदेवताहंता भव्यसिंदूर-लेपना ।। ३ ।। लोकनाथा जगन्नाथा प्राणनाथा पुरातना। पुण्यवंता पुण्यशीला पावना परितोषका ।। ४ ।। ध्वजाग्रें उजली बाहो आवेशें लोटला पुढें। काळाग्नि काळरुद्राग्नि देखतां कांपती भयें ।। ५ ।। ब्रह्मांडे माइली नेणों आवळे दंतपंगती। नेत्राग्नि चालिल्या ज्वाला भ्रुकुटी ताठिल्या बळें ।। ६ ।। पुच्छ ते मुरडिलें माथां किरीटी कुंडलें बरीं। सुवर्ण कटि कांसोटी घंटा किंकिणी नागरा ।। ७ ।। ठकारे पर्वता ऐसा नेटका सडपातळू। चपळांग पाहतां मोठे महाविद्युल्लतेपरी ।। ८ ।। कोटिच्या कोटि उड्डाणे झेपावे उत्तरेकडे। मंद्राद्रीसारखा द्रोणू क्रोधें उत्पाटिला बळें ।। ९ ।। आणिला मागुतीं नेला आला गेला मनोगती। मनासी टाकिले मागे गतीसी

@RadheyaD108

तुळणा नसे ॥१०॥ अणूपासोनि ब्रह्मांडा एवढा होत जातसे। तयासी तुळणा कोठे मेरुमंदार धाकुटे ॥११॥ ब्रह्मांडाभोवतें वेढे वज्रपुच्छें करूं शके। तयासी तुळणा कैची ब्रह्मांडी पाहता नसे ॥१२॥ आरक्त देखिले डोळां ग्रासिलें सूर्यमंडळा। वाढतां वाढतां वाढे भेदिलें शून्यमंडळा ॥१३॥ धनधान्य पशुवृद्धि पुत्रपौत्र समग्रही। पावती रूपविद्यादि स्तोत्रपाठे करूनिया ॥१४॥ भूतप्रेतसमंधादि रोगव्याधि समस्तही। नासती तुटती चिंता आनंदे भीमदर्शने ॥१५॥ हे धरा पंधरा श्लोकी लाभली शोभली बरी। दृढदेहो निसंदेहो संख्या चंद्रकळा गुणे ॥१६॥ रामदासी अग्रगण्यू कपिकूळासि मंडणू। रामरूपी अंतरात्मा दर्शने दोष नासती ॥१७॥ इति श्रीरामदासकृतं संकटनिरसनं मारुतिस्तोत्रं संपूर्णम् ॥

@RadheyaD108

मारुती नमस्कार

महारुद्र अवतार हा सूर्यवंशी॥ अनादिनाथ पूर्ण तारावयासी॥ असा चैत्रपौर्णिमेचा जन्म झाला॥ नमस्कार माझा तया मारुतीला॥१॥ तनू शिवशक्ती असे पूर्ण ज्याचे॥ किती भाग्य वर्णू तया अंजनीचें॥ तिच्या भक्तिलागीं असा बाळ झाला॥नम०॥२॥ गिळायासी जातां तया भास्करासी॥ तिथें राहु तो येऊनी त्याजपाशीं॥ तया चंडकीर्णा मारितां तो पळाला॥ नमस्कार०॥३॥ खरा ब्रह्माचारी मनातें विचारी॥ म्हणोनि तया भेटला रावणारी॥ दयासागरा भक्तिनें गौरवीला॥नम०॥४॥ सुमित्रासुता लागली शक्ति जेव्हां॥ धरी रूप अक्राळ विक्राळ तेव्हां॥ गिरी

@RadheyaD108

आणुनी शीघ्र तो उठवीला॥ नम०॥५॥ जगीं भीम तो मारुती ब्रह्मचारी॥ समस्तांपुढें तापसी निर्विकारी॥ नमूं जावयालागिं रे मोक्षपंथा॥ नमस्कार माझा तया हनुमंता॥६॥

मारुतीची आरती

सत्राणें उड्डाणें हुंकार वदनीं। करि डळमळ भूमंडळ सिंधूजळ गगनीं। कडाडिलें ब्रह्मांड धाके त्रिभुवनीं। सुरवर नर निशाचर त्या झाल्या पळणी॥ १ ॥ जय देव जय देव जय हनुमंता। तुमचेनि प्रसादें न भी कृतांता ॥ जय०॥ धृ० ॥ दुमदुमलीं पाताळें उठिला प्रतिशब्द। थरथरिला धरणीधर मानीला खेद। कडकडले पर्वत उडुगणउच्छेद। रामीं रामदासा शक्तीचा शोध। जय देव जय देव जय हनुमंता०॥ २ ॥

@RadheyaD108

श्री मारुतीची आरती

जयदेव जयदेव जय जय बलभीमा। आरती ओंवाळूं सुंदरगुणसीमा॥जय०॥धृ०॥
कोटीच्या कोटी गगनीं उडाला। अचपळ चंचळ द्रोणाचळ घेउनिया आला।
आला गेला आला कामा बहुतांला। वानरकटका चटका लावुनिया गेला॥जय०॥१॥
उत्कट बळ तें तुंबळ खळबळली सेना। चळवळ करितां तुलना कोण दिसेना।
उदंड कीर्ति तेथें मनही बैसेना। दास म्हणे न कळे हा मोठा कीं साना॥जय०॥२॥

@RadheyaD108

साडेसातीची पीडा दूर करणारे

श्रीशनि वरद स्तोत्र

शनिदेव हा सर्वश्रेष्ठ, बलवान, असा महापराक्रमी ग्रह आहे. देव, दानव, मानव यांच्या राशीत साडेसात वर्षे जाऊन त्यांना आपल्या सामर्थ्याचा प्रताप दाखविलेला आहे.

शनिदेव हा भक्तवत्सल आहे. शनिदेव ज्याच्यावर कृपा करतो त्याच्या जवळपास भय, संकट, अरिष्ट, मृत्यू कधींच फिरकत नाही. त्याला जय, यश, कीर्ति, संपत्ती प्राप्त होते. शनिदेव भक्तांना भाग्यवंत करतो. म्हणूनच शनिदेवाचे भक्तिभावे पूजन करावे. त्याचे मंत्र म्हणावे. त्याची स्तुती करावी म्हणूनच नित्य पठण करण्यासाठी 'श्रीशनि वरद स्तोत्र' या पोथीचे रचना केली आहे.

@RadheyaD108

(१) नीलांजन समाभासं रवी पुत्रं यमाग्रजम्।
छायामार्तण्ड संभूतं तं नमामि शनैश्वरम्॥

(२) ॐ शनैश्वराय नमः।

(३) सूर्यपुत्रो दीर्घदेही: विशालाक्षः शिवप्रियः॥
मंदचारः प्रसन्नात्मा पीडां हरतू मे शनिः॥

@RadheyaD108

हे तीन मंत्र दिवसातून तीन वेळा म्हणावे व श्रीशनि वरद स्तोत्र पठण करावे.

दर शनिवारी मारुतीचे दर्शन घ्यावे. त्याला रुईची माळ व तेल घालावे.

शनिदेवाचे पूजन, स्तुती मनोभावे केली तर तो प्रसन्न होऊन भक्तांचे मनोरथ पूर्ण करतो. त्यांना ऐश्वर्यवान, वैभवसंपन्न, धनवान बनवितो.

'श्रीशनि देवाचे स्तोत्र' नित्य पठणानें साडेसाती निश्चित दूर होईल. रघुवंशी चक्रवर्ति राजा दशरथ याने शनिदेवाची स्तुती केली, ती ऐकून शनिदेव संतुष्ट झाले. राजाच्या मनीची व्यथा दूर केली. हवा असलेला वर दिला. शनिदेव राजाला म्हणाले, "तूं केलेली स्तुती मला आवडली. हे स्तुतीस्तोत्र जो म्हणेल त्याचे मी रक्षण करीन. त्यांचे दारिद्र्य, दुःख पीडा दूर करून, त्याला अपार धन दौलत प्रदान करीन. सर्व सुखें देईन. तीच स्तुती, तोच कथाभाग या 'श्रीशनि वरद स्तोत्र' मध्ये समाविष्ट केलेला आहे. म्हणूनच हे श्रीशनि वरद स्तोत्र पठण करावे. साडेसातीची पिडा दूर होईल.

सूर्यपुत्रौ दीर्घदेहो विशालाक्षः शिवप्रियः। मन्दचारः प्रसन्नात्मा पीडां हरतु मे शनिः ।।

द्विभुजां दीर्घदेहाय दंडपाशधराय च। पिंगाक्षीं यमरूपाय शनिदेवाय नमो नमः ।।

@RadheyaD108

श्रीशनि वरद स्तोत्र

ॐ श्रीशनैश्चराय नमः। ॐ श्रीगणेशाय नमः। ॐ नमो श्रीगणनायका। गौरीपुत्रा सिद्धिविनायका। मंगलमूर्ति गजानन। नमन माझे श्रीगणेशा॥१॥ ब्रह्मकुमारी सरस्वती। चैतन्यशक्ति भारती॥ विद्यादायिनी वीणावती। नमस्कार तुला शारदे॥२॥ 'मिलिंद माधव' गुरुला शरण। मातृपितृदेवतांचे स्मरण। कुलस्वामिनीचे मनीं चिंतन। भक्तिभावे आदरे॥३॥ ग्राम, स्थान, वास्तु देवतांचे ध्यान। पंचमहाभूते नवग्रहांचे स्तवन। श्रीशनैश्चराला करूनी वंदन। 'श्रीशनि वरद स्तोत्र' आरंभिले॥४॥ जरी रवि, चंद्र, मंगल श्रेष्ठ। बुध, गुरू, शुक्र हेहि ज्येष्ठ॥ राहू केतु महापीडक क्रोधीष्ठ तरी महाग्रह शनि वरिष्ठ॥५॥ ज्याला शनीची साडेसाती। विघ्ने संकटे कोसळती॥ तयाची अन्नान दशा होती। बिघडे संसार॥६॥ ज्यास शनीची अवकृपा होते। साडेसात वर्षे साडेसाती येते॥ असली नसली संपदा जाते। येते आपदा दारिद्र्य॥७॥ साडेसाती अति दारूण। अवस्था होतसे भयाण। क्लेश, दुःख, पीडा कठीण। नकोसे होते जीवन॥८॥ रघुवंशी चक्रवर्ति समर्थ। अयोध्येचा राजा दशरथ॥ सप्तद्विपाद प्रतापी बलवंत। कीर्तिवान भरतखंडात॥९॥ एकदां ज्योतिषी वदला दशरथा। शनि कृत्तिकेच्या शेवटी आहे आतां॥ रोहिणी नक्षत्रीं प्रवेशितां। होईल मोठा प्रलय॥१०॥ भविष्य हे जेव्हा ऐकिले। राजन् चिंतातुर झाले॥ प्रजाजन सारे घाबरले। काय अनर्थ माजेल॥११॥ वसिष्ठमुनींना भेटून। राजाने केले कथन॥ हे संकट करण्या। निवारण उपाय सुचवावा॥१२॥ मुनींनी केला विचार। म्हणे "हे

@RadheyaD108

भाकित खरे ठरणार।। देवमानवा नाहीं चुकणार। शनिपीडा कधींही ।। १३ ।। शनि रोहिणीशकट जाता भेदून। पृथ्वीवर ओढवेल महान।। दुष्काळ पडेल द्वादश वर्षे भीषण। उडेल हाहा:कार'' ।। १४।। मुनींचे ते शब्द ऐकून। राजा उठला क्रोधानें पेटून।। तत्क्षणीं धनुष्य बाण घेऊन। गेला नक्षत्रलोकीं ।। १५।। सुवर्णमुगुट शिरावर रत्नजडित। रत्नहारांचा झगमगाट गळ्यात।। कानांत कुंडले लखलखीत। भासला प्रति सूर्य जणू।। १६ ।। रोहिणीस पाठीशी घालून। तिचे करावयास रक्षण।। सज्ज झाला धनुष्य बाण घेऊन। म्हणे, 'शनिदेवा ये समोर' ।। १७।। शनि सोडून कृतिका नक्षत्र। प्रवेशाया आला रोहिणीत।। तिथें पाहाता राजा दशरथ। महाग्रह हंसला मनोसोक्त।। १८।। ''राजराजेश्वर दशरथा। इंद्रासही घालतो मी पालथा।। राजा तुझी काय कथा। गर्व ताठा कशाला।। १९।। कशाला आलास तूं इकडे। बळ पडेल तुझे तोकडे।। निष्प्रभ होशील माझ्यापुढे। पळत सुटशील चोहिकडे ।। २०।। भस्म होती वक्र नजरेनें। राज्ये सम्राज्ये नगरे वनें।। आणि माझ्या उग्ररूपदर्शनानें। तुझा होईल थरकांप।। २१ ।। म्हणून धनुष्य बाण खाली ठेवून। राजन, मला ये तूं शरण।। नाहींतर दु:खी कष्टी होईल जीवन। माझ्या अवकृपेने'' ।। २२ ।। राजा दशरथानें प्रसंग ओळखला। शनिच्या इशाऱ्याचा विचार केला।। मन शांत कराया ग्रहराजाला। स्तुतिस्तोत्र गायिले।। २३।। ॐ कृष्णांगा नीला छायासुता। तृप्तिहीना निरंतर क्षुधापीडिता।। भीषणा रौद्रा कृतांता। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। २४।। कंठी नीलमणिधारका। कालाग्नी कराली सर्वभक्षका।। मंदगते नक्षत्रगणनायका। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। २५।। हे श्यामलदेहा

@RadheyaD108

सूर्यपुत्रा।। नित्ययोगपरायणा ज्ञाननेत्रा।। श्वेतकंठा कठोर देहगात्रा। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। २६।। तपदग्धदेहा कृष्णवर्णा। सकल ग्रहांचा तूं राणा।। कोपतां देसी दुःखयातना। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। २७।। अश्वात्यवासी पिंगट नेत्रा। दीप्तिमान जटाधारा पुरूषगात्रा।। तापसी निःस्पृहा महिषसंयुता। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। २८।। कोणस्थ, पिंगल, बभ्रुः कृष्णः। रौद्रोऽन्तक, यम, मंद, सौरी।। पिप्पलदेन, शनैश्वर, दशनाम स्तवनी। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। २९।। नीलांजन समाभासं रविपुत्र यमाग्रजम्। छायामार्तंड संभूतं तं नमामि शनैश्वरम्।। हा मंत्र म्हणोनी प्रार्थितो अनाथनाथा। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। ३०।। कृपावंता महाबळवंता सौख्यदाता। भीषणा महाकाळा महासमर्था।। महाग्रह विशालाक्ष शुष्कोदर करुणाकरा। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। ३१।। दयाघना वरदायका तूं दुःखहर्ता।। तुजवांचूनी नाहीं मला त्राता।। महाप्रभू निर्दाळून टाक अरिष्टे आतां। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। ३२।। कृपासागरा तुला वंदती देव सगळे। सर्वश्रेष्ठ ग्रह तूं चारी वेद वदले।। देवदैत्य त्रासिले बहु नाहीं कुणा सोडले। नमितो तुला श्रीरविनंदना।। ३३।। इंद्र चंद्र आणि सप्तऋषी। सिद्ध नाग तारकाराशी।। स्थान भ्रष्ट करिसी सर्वांशी। दृष्टीक्षेपें श्रीरविनंदना।। ३४।। वक्रदृष्टी होती जयावरी। धनदौलत संपदा सारी।। क्षणार्धांत ती नष्ट करी। कोप तुझा भारी।। ३५।। देव दानव दैत्य मानवाचा। राजे महाराजे सम्राटांचा।। अवकृपेनें नाश करसी साचा। तुष्ट होता भाग्योदय करसी।। ३६।। ''शनैश्वरा देवा तूं हो प्रसन्न। देई ऐश्वर्य वैभव धन।। आरोग्य आयुष्य सुख संपूर्ण। आलो तुला शरण''।। ३७।।

@RadheyaD108

दशरथाची स्तुति ऐकुनी। प्रगट झाले ग्रहनाथ शनि॥ म्हणे ''राजोत्तमा हवे ते घे मागुनी। प्रसन्न झालो तुजवरी''॥ ३८॥ राजा म्हणाला, ''हे पीत नेत्रा। नीलवर्ण दीननाथा॥ प्रार्थना करितो आतां। दोन्हीं हात जोडुनी॥ ३९॥ सदैव तुझी कृपादृष्टी असावी। पीडा कधींही न बाधावी॥ प्रजा सारी सुखी ठेवावी। दुःखी करू नको कुणा॥ ४०॥ तुझ्या भीतीने त्रिभुवन। अगणित जीव गेले त्रासून॥ माझी विनंती ऐक म्हणून। सुखी ठेव सर्वांना॥ ४१॥ जोवरी आकाशांत सूर्य चंद्र। आणि पृथ्वीवरी नद्या समुद्र॥ तोवरी रोहिणी भेदकृती। करू नकोस कधींही''॥ ४२॥ 'तथास्तु' असे शनैश्चर म्हणतां। संतोष वाटला राजा दशरथा॥ त्याच्या मनींची सर्व व्यथा। दूर झाली तत्क्षणीं॥ ४३॥ मग शनिदेव म्हणे ''राजन। मला आवडले तूं केलेले स्तवन॥ हीच जयस्तुती करील जो पठण। त्यांचे करीन कल्याण॥ ४४॥ जे करतील माझे पूजन। त्यांचे करीन सदैव रक्षण॥ अपार संपत्ती धन देऊन। दारिद्र्य दूर करीन॥ ४५॥ विलयास जाईल आपत्ती। क्लेश चिंता दुःख दूर होती॥ सुख-वैभव सारे मिळती। माझ्या कृपाप्रसादे॥ ४६॥ बालकासी जशी रक्षीते माता। तसाच मी सांभाळी माझ्या भक्ता॥ म्हणून प्रत्येक शनिवार दिन येता। करावे माझे पूजन॥ ४७॥ राशीत जरी आलो अशुभ स्थानी। तरी घाबरून जाऊं नये कुणी। त्यांच्या प्रार्थना उपासनानी। प्रसन्न होईन मी॥ ४८॥ ऐसे जे करतील माझे पूजन। आणि भक्ति-पूर्वक स्तोत्र पठण॥ तयावरी मी कृपा करीन। इच्छा असेल ते ते देईन॥ ४९॥ राजा दशरथा, आतां तरी। माझे व्रत करी शनिवार॥ जाऊनी पिंपळाच्या पारावरी। पूजा करावी

@RadheyaD108

यथामति ॥५०॥ शेंदूर,तेल, उडीद घ्यावे। पिंपळास ते सर्व अर्पावें॥ धूपदीप उपचार समर्पवावे। फळांचा दाखवावा नैवेद्य ॥५१॥ मग जोडूनी दोन्ही हात। घालाव्या प्रदक्षिणा पिंपळास सात ॥ मंत्र माझे म्हणावे मनांत। प्रार्थना करावी ॥५२॥ असे तेहत्तीस शनिवार करून। एका मुलास द्यावे भोजन॥ यथाशक्ति दक्षिणा देऊन। समजावे तेच उद्यापन॥५३॥ व्रताच्या शनिवार दिनी। एकदांच जेवावे साधकांनी॥ माझ्या नांवे नैवेद्य अर्पूनी। नंतर करावे पारणें'' ॥५४॥ व्रतविधान हे ऐकून। राजाचे झाले समाधान॥ राजधानीत परत येऊन। व्रत करू लागला॥५५॥ संवर्तक शनैश्वर शांत झाला। दुष्काळ नाहीं कधींच पडला॥ साडेसातीचा त्रासही टळला। सर्व मंगल घडले॥५६॥ जे शनिवार करिती नित्नेमे। शनिस्तोत्र पठन करिती निष्ठेने॥ सुखरूप रहातील ते शनिकृपेने। आयुष्यभर॥५७॥ शनैश्वराची जे भक्ति करतील। त्यांच्या मन:कामना पूर्ण होतील। ऐश्वर्य सुख शांति लाभेल। होईल मनासारखे॥५८॥ शनैश्वराची जिथे चाले भक्ति। तिथें भूते पिशाच्चे न राहाती। साडेसाती पीडा दूर होती। भीति नसते कशाची॥५९॥ श्रीशनि वरद स्तोत्र गाता सदादित ते। साडेसातीची उग्र आपदा दूर होते॥ अनिष्ट टळते पीडा न बाधते। शनिकृपेचे छत्र लाभते॥६०॥ देवा जे जे कार्य मी हाती घेईन। त्यांत अपार यश देऊन॥ इच्छा माझ्या सफल करून। सुख समृद्धित ठेवावे॥६१॥ उडीद, तेल, शेंदूर। रुईच्या पर्णपुष्प हार। मारुतीस प्रिय फार। अर्पावा शनीस॥६२॥ अक्षता हाती घेऊन। मारुतीस कराव्या अर्पण॥ मनीं करावे शनी स्मरण। वंदन करावे श्रद्धेने॥६३॥ जिथे झाड पिंपळाचे। तेही स्थान शनीचे॥ तिथे

@RadheyaD108

केलेल्या पूजेचे। महत्त्व मोठे असे ॥६४॥ दर शनिवारी करावे पूजन। आणि 'श्रीशनि वरद स्तोत्र' पठण॥ ऐसी करीतां पूजा प्रार्थना स्तवन। होईल शनि प्रसन्न ॥६५॥ 'श्रीशनि वरद स्तोत्र' वाचावे दरदिनी। साडेसातीनें पीडलेल्यांनी॥ विद्यार्थी-धनार्थींयांनी पाठ करूनी। म्हणावे मारुती समोर ॥६६॥ शनिदेवाला करावे साष्टांग नमन। ग्रहपीडेचे होईल निवारण॥ व्हाल सुखी ऐश्वर्यवान। शनिदेवाच्या कृपेने॥६७॥ कोणत्याही एका शनिवारी। पांच विद्यार्थ्यांना बोलावून घरी॥ गुळसाखर ठेवून हातावरी। हे स्तोत्र एक एक द्यावे॥६८॥ स्कंद पुराणातील ही कथा। कथन केली शनिभक्ता॥ सुखी व्हाल पठण करितां। म्हणे 'अलंकार भारती' ॥६९॥ असो शालिवाहन शके १९१९ ईश्वर नामसंवत्सर॥ माघ कृष्ण तृतीया शनिवार दिनी। ग्रंथ संपूर्ण झाला हा॥७०॥ श्रीशनैश्वरार्पणमस्तु॥ शुभं भवतु॥ ॐ शांतिः शांतिः शांतिः॥ अलंकार भारती कृत 'श्रीशनि वरद स्तोत्र' संपूर्ण (ओवी संख्या ७०)॥

***

"कोणस्थः पिंगलो बभ्रुः कृष्णो रौद्रोऽन्तको यमः॥ सौरि शनैश्वरो मंदः पिप्पलादेत संस्तुतः॥
एतानि दश नामानि प्रातरुत्थाय यः पठेत॥ शनैश्वरकृता पीडा न कदाचिभ्दाविष्यति॥"

– राजा दशरथ

@RadheyaD108

सौख्यलाभकारक नवग्रह स्तोत्र

रविग्रह देव सूर्य नारायण। दारिद्र्य रोग विघ्न करी निरसन।। अदितीनंदना दिनकरा। दीननाथा दिवाकरा नमो नमः ।।१।। चंद्र ग्रह सुधाकरा। निशिराज हिमकरा।। दुःखे सारी नष्ट करा। कुमुदबांधवा राजा नमो नमः ।।२।। मंगळग्रह भूमिपुत्रा यशदाता। आधिव्याधि दुःखकर्ता।। धन विपुल देई मंगल करी। अंगारका नमो नमः ।।३।। बुधग्रह बुद्धिदाता। संसार चिंता क्लेश निवारका।। उत्तम आयुरारोग्य देई मनोहरा। ज्ञानवान देवो नमो नमः ।।४।। गुरु ग्रह जगद्वंद्या। 'श्रीदायका शुभदा।। दैन्य दूर करी तारापते। बृहस्पते नमो नमः ।।५।। शुक्र ग्रह दैत्य गुरु। सर्वशास्त्रप्रवक्ता लोकसुंदरा।। सफळ करी इच्छा साऱ्या। भृगुनंदना मनो नमः ।।६।। शनि ग्रह सूर्यपुत्रा। प्रसन्न व्हावे करूणाकरा।। सुखशांति देई महासमर्था। शनैश्वरा नमो नमः ।।७।। राहू ग्रह अर्धकाय। काळरुप भयंकर।। इडापीडा टळो त्वत्कृपे। सिंहिकाचित्तनंदना नमो नमः ।।८।। केतु ग्रह भयप्रदा। बलाढ्य महाग्रहा।। कृपादृष्टी असावी सदा। जैमिनेया नमो नमः ।।९।। नवग्रह नमन करावे। जगी भाग्यवान व्हावे।। जय यश मिळवावे। म्हणे अलंकार भारती।।

- अलंकार भारती

@RadheyaD108

@RadheyaD108

शनिदेवाची आरती

जय जय श्रीशनिदेवा॥ पद्मकर शिरीं ठेवा॥ आरती ओंवाळीतों॥ मनोभावें करूनी सेवा॥ धृ० ॥ सूर्यसुता शनिमूर्ती॥ तुझी अगाध कीर्ती॥ एकमुखें काय वर्णू॥ शेषा न चले स्फूर्ती॥ जय०॥ १ ॥ नवग्रहांमाजी श्रेष्ठा॥ पराक्रम थोर तुझा॥ ज्यावरी तूं कृपा करिसी॥ होय रंकाचा राजा॥ जय०॥ २ ॥ विक्रमासारिखा हो॥ शतकर्ता पुण्यराशी॥ गर्व धरितां शिक्षा केली॥ बहु छळियेलें त्यासी ॥ जय०॥ ३ ॥ शंकराच्या वरदानें॥ गर्व रावणें केला॥ साडेसाती येतां त्यासी॥ समूळ नाशासी नेला॥ जय०॥ ४ ॥ प्रत्यक्ष गुरुनाथा॥ चमत्कार दावियेला॥ नेउनी शूळापाशीं॥ पुन्हां सन्मान केला॥ जय०॥ ५॥ ऐसे गुण किती गाऊं॥ धणी न पुरे गातां॥ कृपा करीं दीनावरी॥ महाराजा समर्था॥ जय०॥ ६॥ दोन्ही कर जोडोनियां ॥ रुक्मा लीन सदा पायीं॥ प्रसाद हाचि मागे॥ उदयकाळ सौख्य दावीं॥ जय०॥ ७॥

प्रकाशक : त्रिवेणी प्रकाशन, माधवबाग, सी.पी. टँक रोड, मुंबई ४०० ००४.
विक्रेता : गर्ग आणि कं. बुकसेलर्स, १०६ सी.पी. टँक रोड, मुंबई ४०० ००४.
मुद्रक : एस्.के. पाटील प्रिंटर्स, मुंबई. अक्षरजुळणी : साफल्य, मुंबई.